

Василь Юдов

ПОЗИТИВЧИК

Сто гоморесок із бур'янців - 2

Первомайськ

2022

УДК 821.161.2
ББК 84,(4Укр-4Мик)
Ю16

© Юдов В. М.– текст, дизайн 2022.
© Самойлов М. П. – макет, фото обкладинки

ДО КІЗИМА ДОРОГА

До Кізіма влітку
Кілометрів сім.
А зимою довше -
Парадокси зим...
На велосипеді
Можна взяти шлях,
Та потрібно нести
Техніку в руках:
Бо дорога в ямах
Й ритвинах. Авжеж,
Дві хвилини їдеш,
Шістдесят несеш...
А ще можна бусиком
Взяти перехід,
Один раз на місяць
Ходить марсохід.
Тут колись автобусів
Рейсів п'ять було
Та прогресування
Зарефорзмело.
По дорозі в сонячний
Західний несхід,
Залишивсь єдиний бус:
Автомарсохід...
Коли в нього всядетесь,
Це вам повезло –
Друге тищолетіє,
Значить, доповзло.

А коли не всядетесь
Й мусите стояти,
Будете всі гицалки
Чортом рахувати.
Це ж вам як у космосі
Тренувальний бокс,
А для перевізника —
Тендер-парадокс.
До Кізіма пішки я
Із рання іду.
Білочку десь вижену,
Зайця проведу.
Виводок куріпочок
На курган злетів...
У Європу рухаюсь,
Хоч і не хотів.
Сядемо та вип'ємо
За жінок, любов
Й щоб китайські тапочки
Не потерлись знов.

КІЗИМОВІ КОРАЛІ

Віз Кізім плиту чавунну
Топку щоб ремонтувать.
Віз автобусом маршрутним,
Бо не зміг авто найнять.

То ж плита стоїть в проході,
Бо важка, як на руках.

Ну а люди, як всі люди,
Добираються в степах.

Не-є, була б плита з картону,
Чи з фанери, чи з кори,
Кожен би сказав Кізіму:
– Із проходу прибери!

Але ця плита з металу,
Як коралі дзвін в вухах;
У мішку її не видно,
Але чутно на скачках.

А одна, пробач, роззява,
Все мостилась на ходу,
Наштирхнулась, спотикнулась,
І влупилась у плиту.

– Ой-йю-йой!- Заверещала
Як підстрелена вона, –
У мішку тут не коралі,
Тут плита із чавуна!

Ще зайшов дідок в автобус.
Хоч Кізіма і не знав,
Він мішок з плитою мацав
І допитливо питав:

– Це які ж такі коралі
Ти везеш в степи, везун?
Весь автобус хором крикнув:
– Обережно, то чавун!

Люди скрізь одно типові,
Як піщинки у піску;
Всім вбачаються коралі,
Якщо сховані в мішку.

Зліз Кізім. Таки доїхав
Кілометрів тридцять п'ять
Й потягнув плиту додому,
Буде зиму зимувать.

ПОРАДИ ПЕТРОВИЧА 2

Служив Петрович санітаром,
Коли було ще тридцять п'ять.
Тепер він знає достеменно,
Як треба спину лікувать.

Якщо стрільне у спині колька,
Неначе хто кілок забив,
Йти до неврогола накладно –
Грошву таку не заробив...

А що, коли у бублик скрутить?
Хребет то цінна ходова!
Йдіть до Петровича напевно,
Він у хребті є - голова!

Він скаже так, не по рецепту,
Писать латину не учивсь.
У нього поклик є і досвід,
Бо санітаром був колись.

Петрович скаже про цибулю,
Про користь хрону й часнику.

Вони в мозки крізь ніс заходять
Й рівняють спину будь-яку.

І мазать, мазать, мазать, мазать
Гірчицю й перець в крижі, от!
А перед цим потрібно й вмазати
Грам триста, можна і сімсот...

Забудеш кольку, крижі, й гроші,
І навіть скільки грамів вдув.
Петрович бачив все наглядно,
Бо санітаром в морзі був!

ПОРАДИ ПЕТРОВИЧА 3

Був Петрович комендантом
У гуртожитку "Мед. Ін."
Тож довідник з медицини
Інколи читав і він.

А ще досліди проводив
Над студентами колись.
Великокишковий комплекс
Знає майже «зашибісь».

Знає як для похудання
Креслить крейдою круги...
Знає засіб від запору,
Зглазу, сказу і нудьги.

Він до скону допоможе
Звичку кинути курить.
Та про авторську розробку
Цього методу мовчить.

А потрібно взять табаки
Штурпаками з кілограм.
Затовкти усю в ротяки
Тим, хто курить по куткам.

І поки ротяка й губи
Будуть довго заживать,
Як ти хоч - цигарку в зуби
Неможливо буде взять.

І дивись, вже через тиждень
Тяг до курвища нема.
Ожили легені, груди,
Й мозок корче від ума.

Може метод і жорстокий,
Хай прощає Гіппократ.
У Петровича порядок.
Був він кращий комендант!

ЩАСТЯ Є СКРІЗЬ

Дурний той лох,
хто щастя десь шукає.
А ще дурніший лох
Його не береже!
Лошара із лошари той,
Хто його не знає...
А щастя скрізь живе
Без ух ти і невже.

Проснувся вранці я -
Ну, панікери, здрасте!

Грошей давно нема,
День сіє будяки...
Заглянув у відро
З водою – а там щастя
На мене дивиться.
Ще й очі копійки!
Ідеш на збори ти, –
Це зараз зветься кастінг, –
Щоб вибрали тебе
У Польщу в клінінг-бар.
Не вибрали. Ура!
Це ж знову поряд щастя,
Бо виявився ти
Найменшим із лошар.
Посаджу бурячок,
Відкрию двері настіж,
Завалю вінегретами
Всіх друзів і kota.
І хоч від буряка
У шлункові нещастя,
За те в моїй душі
Сплошне фелічита!

І хай там у верхах
Панує сюр пропащий,
Хай мелеться дурня
На вуха, як горох,
Прийшла весна і скрізь
Вирує стільки щастя,
Що вдавляться й вони –
Хто лох і хто не лох!

БЛУД

Ніхто ніколи не пізнає
Шляхів Господніх на землі.
Душа між душами блукає...
І що ото вона шукає,
Куди заносить блуд її?

Все почалося дуже просто:
Два кума, наче два брати,
Пішли до третього у гості,
Щоб по цигарці закрутить.
Про теє-сеє побалакать,
На світ теперішній поплакать:
Чого грошви на хліб нема?
Чи буде теплою зима?
Чом в Президентів очі сині?
Куди літають горобці?
По чому на базарах свині
І скільки пальців на руці...

Тем для розмови є чимало,
Не перелічити усіх,
Аби розмова була вдала,
Й кум кума розуміти міг.
А для підсилення розмови,
Щоб розв'язати язики,
Є бутель «смаги» трилітровий,
Є хліб і кислі огірки.

То ж, за столом куми засіли.
Шість оченят, як промінці!

І чарка світиться в руці,
Яку по «коника» налили...
Сидять куми, слова летять
Про хліб, про воду і про моду,
Про чарівну жіночу вроду,
Про ціни, кіна... Мерехтять
Чарки, як квіти, між словами
Нектару повнії. Куми,
Як бджілки п'ють нектар губами
І загризають огірками,
Що не діждалися зими...

Бджілки нектару напилися
І яко свині розляглися...
А потім тихо загуділи
І по домівкам полетіли.

Кум-перший не збиравсь блукати.
Взяв курс прямисінько на хату,
Та на підльоті прикуняв.
Штаньми за хвіртку зачепився
І його компас з курсу збився,
Курс «схід» на «захід» поміняв.
То ж, він попер через городи,
Топтав капусту й кабаки,
Задрипався, бо вліз у воду,
Ну а з води – у будяки...
Зайшов у хату. Жінка з ліжка:
– Прийшов п'яниця? Йди лягай!
І кум потрапив з пекла в рай...

(Блуд протоптав й туди доріжку)
«Лягаю» – радо кум подумав.
Роздягся, тіло в ліжко всунув,
До жінки руку... Постривай...

О, Господи! Не ті формати!
Помацав: гоцалка не та
І інша форма живота!
Помацав плечі – не впізнати!

В душі відраз похолоділо,
Мороз по шкірі, з лоба піт...
Дружина щось помолоділа
На десять, чи п'ятнадцять літ.
Та теж відчула не ту руку.
Схопилась вірна, верещить,
Аж у вухах луна лящить,
Наче об лом кувалда стука.

Кум, як літак, пішов з порогу
В трусах і босий в темну ніч.
Без курсу, компасу і Бога
Летів городами, як сич.
Так бідолаха заблуdivся,
Перелякався, заморився,
Деся прихилився й задрімав.
В думках дружину обнімав.

Кум-другий голова до діла!
Після горілки та розмов,

Розправив за плечима крила
Й додому з пристрастю ішов.
Думки дорогою співали
Про небо, місяць і коня,
І про цнотливе дівчиня,
Яке колись татари вкрали.

І ось, одна з таких думок
Сердечні струни зачепила,
Підперла в горло огірок,
А в куцьку шило застромила...

Тож кум полинув до коханки
На другу сторону села.
Блудниця-думка повела
Поїсти меду та сметанки.

А ось і хата. Тихо-тихо.
В подвір'ї скачуть стрибунці.
У кума снага на лиці,
Щось муркотить, жагуче диха.

Постукав в хату. Ні гу-гу.
То ж, у вікно засунув ноги
І, як атлет, зігнувся в дугу...
Оп-ля! І в хаті – в позі йоги.
«Оп-ля», як в храмі, залунало.
Щось тріснуло – кум провалився.
Десь щось гриміло, щось упало.
Кум в діжці з медом опинився.
Солодкий весь, як коржик з медом,

Він з діжі вивалився додолу
Й потрапив в балію з розсоллом.
Розкис і ззаду, і спереду...

Підвівся. Знову повалило.
У темноті упав на шило.
І де та взялась в кума сила –
Він, як торпеда, чи снаряд,
Злетів... І темна ніч накрила
Його пробитий шилом зад.

Кум-третій, опісля вечері,
Як розпрощався з усіма,
Хотів відкрити до хати двері.
Відкрив закон – дверей нема!
Нема у бутлі самогону...
Куми подалися додому...
І горобці всі, мабуть, сплять.
То третій кум пішов блукать,
Закони світу відкривать,
Життя привести до закону.
Ось ці серйозні постулати,
Які в ночі відкрити зміг:
Найперший це – пияцтво гріх!,
Якщо по «коник» наливати.
А другий це – закон про міру.
Про міру завжди треба дбати.
Без міри чорним стане біле,
В очах надія згасне й віра...
І ніде буде ночувати.

Найголовнішим із законів,
Який прийшов на кумів ум,
Це був закон про блуд. Бо кум
Відкрив його на раз спросоння,
Продерши очі на світанку,
Як землю день звільнив від тьми,
Узрілось, що хропуть на ганку
Всі троє блудники-куми...

Блуд – це така незрима штука,
Чи то холера, чи чума.
Хватає поспіль ноги в руки
У час, як голови нема.
Закон про блуд розповідає:
Ніхто ніколи не пізнає
Шляхів Господніх на землі.
Душа між душами блукає,
Коли добряче випиває,
І на чужі, і на свої.

А нам, героям цього світу,
Дай Боже довго й мирно жити.
А якщо є де добре жить,
То нащо те – кудись блудить?
Круг є основою основ:
Прийдеш туди, звідкіль пішов!

ЦИРК І ГРОШІ

Приблудився цирк в село,
Транзитом з Полтави.
Колектив: жонглер, макака
І факір з удавом.

Факір п'яний спить в кабіні –
Має на то право,
А жонглер, замість факіра,
Тягає удава.

І коли таким інтригам
Публіка плескала,
То макака у зав клуба
Гривень двадцять вкрала.

Перегнулася на сцені
Лицем до порт'єри,
Шкіриться і демонструє
Хвостаті химери...

А зав клубу не до жартів,
Які чеше дама.

– Зупиніть паскудний номер
І зніміть програму!

Я тут гроші не малюю
В закладі культури,
Щоби їх макака крала
На Химині кури...

Треба гроші потрусити?
Пошліть, Бога ради,
Ту макаку до кишені
Голови сільради!

На це голова з'явився
Без аплодисментів:
Шліть макаку у кишені
Панів Президентів!
У них фабрики й канхвети,
Маєтки і трасти...
А в голови всюди пусто.
Що вже тут украсти?
Оце, цирком зачастили
Селян грабувати.
Чи макака таким чином
Лізе в депутати?
Там крадій на крадієві -
У Верховній Раді.
Там таких чотири сотні,
Як макаки в стаді.
Баба Мілька не втрималась,
Усунула слово:
В міліцію цю макаку
Здати терміново!
В неї, бачте, дупа гола,
Видно звідціля,
Що червона феменістка –
Задниця Кремля!
Сторож Митька теж завівся
Й бунтував братву:
Цю макаку треба слати
Прямо у Москву!

Якщо вміє одривати,
Одріве хай вже
У кишнях кегебіста
Яйця Фаберже!

Так дійшло до ветерана.
(Вже один остався...)
Звівся, виставив медалі,
Й згадувати взявся:

От якби живий був Сталін,
Взяв би під арешт
Цю макаку й розірвав би
На німецький хрест!

І тоді б усі боялись,
Знали б, що терор
Наведе в селі порядок,
А не прокурор...

Як пророк устав із місця
Свідок Ієгови:
Скоро царство усе наше
Згорить як полова!

Як Їванглія нам пише,
Псалом Никодима,
Що віддайте нам макаку
Разом із грошима.

А касирка, що із пошти,
Здумала лукаве,
Перегнулась, як макака:
Геть цирк до Полтави!

Бо спакуєм в бандеролі
Усіх із удавом,
І відправим Зеленському
На його виставу!

Щей торговка цигарками
Пінилась словами:
Заберу я цю макаку
Собі для реклами.

Щоби бачили клієнти
Наочно, в натурі,
Що заводиться в кишенях
У тих, хто не курить...

Всі селяни сколотились.
Кожен з словом пнувся.
Так макаку славили,
Аж факір проснувся:

Ну, хіба макака винна
Що краде без мила?
Вона мусить те робити,
Що життя навчило.

ЧИЯ ЗЕМЛЯ

Ходить газда по городу,
Межі прикидає:
-Тут земля, моя земля,
Мої урожаї...
Колорадський жук з-під грудки
За ним підглядає:
-Хрін вгадав ти, дурний вуйко,
Тут твого немає!

Вже отут на цій землі
Мої покоління.
Сто колін і сто родин
Сію, як насіння!
А які я виграв битви,
Як справжній піндоса:
І під Дустом, і під Децом,
І під Хлорофосом!

Залишилось пригвоздити
Юридичну бляху.
Щас мої цю землю куплять
І пішов ти на ... хутір.

ПАМФЛЕТ НА КОБЗИ

Сидить кобзар із кобзою
На перехресті, та й
Памфлет співає-бринькає
Про нас і про Китай.

Народ брехнею турканий
Бабло кида в берет,
Давно вже не цікавиться
Про що отой памфлет...
А там розповідається
Історія проста,
Як пишуть дід із бабою
До Господа листа.

О, Боже, ми постаріли,
Вже не затанцювать,
Дозволь нам перед тризнами
В Китаї побувать.
Бо все, чим користуємось
В теперішні часи,
В Китаї виробляється,
Хоч миска, хоч труси.

Ми ж хочемо побачити
Що то за дивний край,
А в нас мізерна пенсія
І ціни, як бабай...

Господь відповідає їм
(Все через інстаграм):
Далеку відстань просите,
Туди дійти не дам.

Пошлю вас у Запрілівку -
Село в степу, що рай!
Бо майже центр Європи там,
Й зіпрів весь урожай.

Ліси на горах стирали,
В Європу продали,
Пішли дощі зі зливами,
Й городи загнили.
Ось де країна дивная,
А не якийсь Китай –
Тут все, що виробляється,
Відразу й викидай!

Послухали дід з бабою,
Що Бог їм відказав.
Ще й в інстаграмі лайкнули
Під цим мільйон роззяв.
Навіщо десь китаїти
Й просить у Бога путь,
Коли дива в Запрілівці
Літ тридцять як живуть.

Про це все кобза бринькає
Правдиво й жартома.
А хто ту кобзу слухає,
Той смисли поміта.

ПАЧПОРТ

(майже за В. Маяковським)

Учинилась в барі бійка.
В барі «Україна».
Сперечались й бились хлопці.
Визріла причина:

Хто козак, а хто прусак,
А хто турок, може...
Хто із них на українця
Наліпчіше схожий?
Цурпелились відчайдушно -
І в носа, і в спину...
Рвали чуба й одержину
І бризкали слину:
– Ти хто такий? – Ну а ти хто?
– Ти мовчи й не рикай!
– Бо ти жид! – А ти москаль!
– Ти мені не тикай...
Та тут негр зайшов до бару,
Як управник панський,
Іще й пачпорт показав,
Всім, американський...
Хлопи битись зупинились,
Впали на коліна:
– Он, диви, американець,
То наша родина!
– Будемо тобі служити,
Як нікому в світі!..
Хоч і чорні правда й воля,
Та ми ж їхні діти...
Негр той пачпорт заховав
В місце потаєнне:
– Я є раб у дядька Сема,
Ви ж тепер – у мене...

СВАТАННЯ В ГРОМАДІ

У набожної Одарки
У дворі запарка:
Розвелосся птиці й звіра,
Як у зоопарку.

І собачка, і свинячка,
І гуска, і качка...
А в Одарки одні ж руки
Й у крижах болячка.

Радили їй з молоду -
Іди заміж з хати,
Бо в старості одна будеш
Гнояку кидати.

Не дослухалась. Настала
Тривожна година.
В тренді лише дизайнери
За бульку графіна.

Той цвях заб'є у лопату
І її зламає;
Той найметься загрібати
І спить за сараєм.

Якщо жінка самотужки
Жить не перестане,
Кожен мужик, що й сімейний,
Дизайнером стане.

Так в громаді склалась думка:
Срочно для Одарки
Знайти треба супружника
Будь-якоїсь марки.

Хоч якогось вуйка – німця,
Турка чи поляка;
Тільки вже не москаля,
Москаль тепер кака.

Щоб москаль не лаштувався
Під вуйка ніколи,
Виписали вуйка - негра,
Десь аж із Анголи;

Процідили інтернетом
Марку серед марок...
Голова громади "лічно"
Зустрічав подарок;

Роз'яснив він вуйку Блеку
Куди потрапляє:
-Життя чорних у Одарки
Значення не має!

Не дай Боже їй скривити
Чорну міну в кислу;
Життя чорних у Одарки
Ще й немає смислу!

Не нагадуй в сує їй
Чом заміж не вийшла,
Бо піймаєш коромислом,
А ще лучче дишлом;

Будь уважний, роботящий,
Як Еней, проворний;
Життя чорних у Одарки
Саме є – для чорних!

Блек сміється - зуби білі.
Вижить сподіває.
Пес у буді від радості
Кутки обсцикає...

А в Одарки в хаті лемент
Подругами звівся:
-Ідуть, ідуть, ідуть свати,
У віночок вдінься!

Кому вже там той віночок?
Одцвіли тюльпани;
Чи то грушка, чи вже липка
Не пахнуть медами;

Пестики повідпадали,
Зів'яли тичинки;
В голові один дизайн
У самотній жінки.

Та й для чого? Гляньте ближче,
Кого в хату горне -
Біла свитка, білі зуби,
А все інше - чорне!

Жених видний як стрибає,
Або крутить сальто;
В інший профіль - невидимка
На фоні асфальту!

А подружки: - Ну, що й чорне,
Аби дух козачий.
Бува й біле під ковдрою
Нічого не значить.

А тут бонус: чорт у свитці,
Хоч вдітий, хоч голий;
Пушкін теж у москалів
Майже із Анголи.

Староста узявся сватать:
-Одарочко, доця,
Одірвали тобі мужа,
Як кажуть, від сонця;

Бачимо, живеш одненько,
Портиш людям нерви;
Оженитись в оцих дебрях
Згодні тільки негри!

Ти клади його не скраю,
А спиной до стінки;
І напомацки пізнаєш
П'ятдесят відтінків!

В нього віра бабуїнська,
Він там пастир головний;
Перехрестиш разів пять -
Стане православний.

Зуби в нього не паршиві,
Будуть ще жувати;
Не втече. У нього в джунглях
Нема навіть хати;

А тут в приймах Божа ласка,
На те ти набожна.
Долю з двору, хоч і чорну,
Виганять не можна.

Й засватали. Умовили
Йти заміж Одарку.
Тепер в неї муж начальник
Точно в зоопарку.

Взяв звіринство в свої руки;
Бо вуйко завзятий!
По чорному він навчився,
Усіх матюкати.

То дизайнери подали
Одарку минають;
Кажуть, вночі бродять зуби
І їх матюкають.

Отак втрутилась громада
У щастя дівоче...
Помагає нам громада.
Може, коли хоче!

Живем браття в колективі,
Спільно Богу раді.
Й не цураймося за щастя
Дякувать громаді.
Спільно Богу раді.
Й не цураймося за щастя
Дякувать громаді.

ТРИ БАТЮШКИ

Три батюшки в хвилини розслабухи,
(Не весь же вік хрест на горбі тягнуть)
Віддавши Богові респект,
нажерлися сивухи
Й звелись про мишей,
що у церквах живуть:

– Чи мої миші вірують у Бога?
Та ж я на службі не телят пасу!
Вони пищать «восслався» ще з порогу,
Коли я з панахиди ковбасу несу...

– Дурня! Моя мишва
хреститись научилась!
Бува в куток як свічка упаде,
Жере, падлюка, свічку, нахилилась
І хрест навхрест знаменіє кладе!

А третій піп у чині ієрея:
– Скажу всі ваші миші – дундуки!
Моя пісанія читає від Матвея,
Від Осія, Захарія й Луки!
Зайдеш, буває, в церкву на служіння,
Пора молитви і псалми читать,
До книжки руку – там лише лушпиння,
Паскуда вичитала за ніч книжок п'ять!
І я скажу про мишу: віроломно
Гризе освіту у книжках від "А" до "Я",
Тепер вже в церкву вимагає Томос
І незалежність в смислі битія...

ФЕЙСБУК І КОЗА

Ще десь сховались пережитки,
Хоч вік у нас тепер новий.
Ще є місця старого свідки,
В глибинці дикій степовій.
Сільські осколки доживали –
У тих місцях їх ждав каюк.
Що таке "Віндоус" не знали,
Зате вже знали про Фейсбук.

Продали коні, свині, кури,
Купляли техногенний злет:
На пів стола клавіатури...
Іще й антени в Інтернет.

За мишками сиділи лише
Й в фейсбуці постили пости.
А множились в натурі миші
І підривали їм хати.

Ніхто вже не хотів сапати,
Та і серпом ніхто не жав,
Бур'ян знімав фотоапаратом
І в соцмережу виставляв.

На це повівся дід Мусійко:
Продав козу, купив ноутбук...
І хоч по мові була двійка,
Пости писать почав в Фейсбук.

Ходив і фоткав по городу:
Амброзію і щир знімав.

Створив ресурс "Жива природа"
І блогером відомим став.

"Глядіте тут осьо казавка,
Вона жере культурний слой!
Підписчики анумо лайкать,
Боротись так із сараной!"

Підписчиків аж до мільйона,
Всі вдалі в діда Мусія -
Жива природи охорона
На електронних носіях...
Дід став банкоінт заґрібати
Із фонду "Сороса і Ко":
"Жива природа – наша мати,
А Путін – батько! Ось він хто."

Дід фоткав, фейкав, лайкав, постив...
Аж поки не завівсь павук
У ноутбуці з мишку ростом.
І блогеру прийшов каюк.

Кози немає, щоб продати
Й ремонтувати носії...
Жива природа – наша мати,
Не забанкоїтить її.

Отак зостався пережиток
Десь в дичині глухих степів.
Коли зима, чекає літо
Він. Без електронних носіїв.

ШЛЕЙФ

Мудрий батько свого сина
Научати взявся:
Жити треба так, дитино,
Щоб шлейф залишався.

Видно он літак над нами
З краю в край несеться.
В мить зникає наче пляма,
А шлейф остається.

Люди також хочуть жити
В цьому світі так,
Після себе щось лишати,
Як отой літак.

Вісімнадцять тобі буде
І як не крути -
Мою пляму знають люди,
Шлейф у мене ти!

На це син йому залявся,
Пляма то не я.
Позавчора ти набрався,
Як ота свиня.

І коли ти йшов до дому,
Що літак гудів,
По аеродрому
Скрізно наслідив!

А іще обдер обшивку
Загубив шасі.

Злив пальне не в ту комірку
Та ще й пузом сів.

Я не хочу бути пілотом,
А ні літаком.
Шлейф лишають ідіоти
Ти ще й - язиком!

ГЕОСОН

У світі є чудес багато:
Гольфстрім, і Альпи, і Карпати,
Бермуди, Фуджі, Ігуасу,
І Тітікака, і Саргаси,
Гаваї, Кіпр, і Юон –
Земля для всіх чарівний сон!
То ж вчителю, під час уроку,
Всі ці дива приспали око...
Він учням самостійну дав,
А сам, географ, задрімав.
Проспав, мабуть, хвилину-другу,
Але у сні злетів над Бугом.
Неначе крила є в людини
Полинув у чужі країни.
Він полетів над океаном
Шляхами Кука й Магеллана.
Так сон учителю наснився:
Він десь, у чомусь опинився!
А в снах завжди, як правда гола,
Всім педагогам сниться школа.

Дзвінок, урок – прижились в гени!
Там клас... Сидять аборигени
І мучать літеру одну:
Чи «бу», чи «му», а може «гну»?
А він, святий, безгрішний Лама
Навчає учнів слова «мама».
Вони ж, як парості бамбука,
Періщать очі, як на Кука,
Й очима вчителя їдять...
І знають тільки слово «мать»!
Учитель, наче Римський Папа,
Привчає: «руки, а не лапи!
Людське обличчя, а не рожа!»
Але привчить святе не може,
Бо щільно в'їлася в натуру
Аборигенівська культура...
Болить учителю єдине:
Дай Боже це чужа країна!
Проснувся він. У класі тиша.
Всі учні самотійну пишуть.
Крізь чисті шибки світлі тіні
Кидає сонечко на стіни.
Учитель до вікна підвівся
І на годинник подивився:
«Дрімав хвилини дві мабуть,
А міг на все життя заснути!»

СІЛЬ ЖИТТЯ

Зальодило всі річеньки,
Траси замело.
Їдуть, їдуть чумаченьки
З міста у село.
Вітер дує під спідниці,
Сніг за комірці.
Їдуть далі від столиці
Молоді купці.
Крам везуть в далекі села
У глухі світи.
Бізнес справді невеселий –
Інший не знайти.
Треба ж так: в купці подався
Жорик-чоботар.
Весь до нитки розпродався,
Закупив товар.
Не шукач легкої долі
(Траси ж замело!)
Два мішки важкої солі
Потягнув в село.
Історично скромне діло
Сіль возить – не мед!
Шия й спина запотіли,
Але йшов вперед!
Ось село на видноколі
Димно маячить.
Трактор зламаний у полі
У снігу стирчить.

Там он ферма загубилась,
Пар у небо рве...
(Перша група отелилась,
Друга ще живе...)
Люди чорнії, як гори,
Падають в піке
До мішків. Питають Жору:
«Що воно таке?»
«Сіль життя!» – відповідає.
(Єйбо-ейбо сіль!)
І селяни розгрібають,
Міряють на бриль...
За годину розпродався.
(Жорику везе!)
З диким краєм розпрощався
І у центр повзе.
Як бульдозер пробивався
Крізь сніги й степи.
І від щастя, що добрався,
У чопок напивсь!..
В триста баксів горе-Жорі
П'янка обійшлась.
Решта грошей по ці пори
Так і не знайшлась.
Бізнес з солі, наче човен,
Налетів на міль.
Чахне Жорик «солі» повен,
Виганяє хміль...
Розум ще не засолило,
Хоч язик звело:

«Повезу я, – каже, – мило
У глухе село!»
Знову сніг перед очима,
Вітер завива.
Мило пре в село людина –
Гроші здобува...
Так від Києва до Криму
Губляться в полях
Бізнесмени. Спить над ними
Їх чумацький шлях!

МЕДАЛЬКА

В селі, ніхто не знав якому,
Під небом синім, наче льон,
В якій країні невідомо,
Жив, був, герой наш – пустодзвон...
Є різні люди, різні вдачі,
Є різний голос, різний спів...
Той щось регоче, той щось плаче.
Герой медалькою дзвенів!

Проїде на зеленій «Ниві»
І кожен знає: он де він!
Бо вслід лунає полохливий
І мелодійний передзвін.
Той дзвін, як-то гіпноз, на вуха
Впливав, аж розум тріскотів.
І хто хоч раз героя слухав,
Лизнути задній міст хотів...

А був герой наш головою
Всього села «Великий дзвон»,
Він міни і погоду «строїв»
На весь тутешній регіон.
Та в цьому світі без Амура
Не обійтись, і не прожить.
Стріла кохання – «куля дура»
Не вибирає ціль і мить...

Летівши в серце, наче в квітку,
Як зірка в тисячу карат,
Стріла кохання збилась з літу
І вцілила в сертифікат!
О, як палайка запалала!
Сертифікат в штанах лежав,
Йому там тісно-тісно стало...
Розпух і видертись шукав.

«Кого? Кого? Кого?» - забилося
Могутнє серце під ребром.
І пристрасть кляксою розлилась
Над всім, можна сказати, селом:

«Ота крива, а та холодна...
А ту хворобою звело...
А та стара, а та не модна...
Кого? Кого? Кого? Кого?»

В цей час бухгалтер – жінка скромна,
Суха папірусна душа,
Крутила задом, як дипломом,
Чи як куплетиком вірша...

Амур же, хлопчик необачний,
Щось зачепив своїм крилом,

Стрільнув удруге, в що не бачив...
Й бухгалтерші попав в диплом!

І знову зойк, тепер жіночий:
«Кого? Кого? Кого? Кого?»
Кінець кінцем зустрілись очі
Її «бумажні» і його...

На кожну зустріч, щосвітанку,
Зелена «Нива», як вагон,
Возила пана до панянки
Й бензин спалила – СОРОК ТОНН!
Потім пішли мука і крупи,
Олія, соняшник, зерно...
Усе стовкла кохання ступа,
Перетовкла на хміль-вино!
Сертифікат в героя стухнув,
Диплом в бухгалтеші припрів.
Бо то ж кохались, наче мухи,
У росах посеред ланів.

Медалька дзенькать перестала,
Похилі трави одцвіли,
Корови й свині поздыхали,
Стави бур'яном поросли.
«...Село неначе почорніло,
Неначе люди подуріли:
Німі собі кудись ідуть
І діточок своїх ведуть...»
А хто подумав, що це байка,
Хай завітає в наш дурдом:
Як герб тут блискає медалька,
Як прапор чешиться диплом!

ЛИСТ ДО ДРУГА В ГЕРМАНІЮ

Привіт, друже! Я до тебе
Маю писанину.

Не писав би, але нудно
Під час карантину.

Карантин десь у столиці
Має якусь дію.

А у наших бур'янях
Давно пандемія.

Сюди пошту раз на тиждень
Возять на машині.

Пошта мабуть років десять
Вже на карантині.

Банк ушився, клуб прикрився,
Сільрада конає,
Таке враження - лакдаун
У нас процвітає.

Так і школа вже закрита
Більше п'яти років.
Дітей звично миль за двадцять
Возять на уроки.

Апарати ШВЛ
В кожного з собою -
Устав зрання й надихався
З косою й росою.

Антисептиків буває
На зуб не хватає,
Коли брага у Маруськи
Трохи переграє.

А так все є! І собаки
І коти - нам друзі.
Ми давно живемо краще
Ніж в Євросоюзі.
Ваші німці - боягузи
Стерильно існують:
Бур'янці й коноплі косять,
А котів каструють.
Сидять коти, як і німці,
Зализують рани.
Їм уже не тільки вірус -
Все по барабану!
А в нас коти, яко коні,
З березня гарцюють.
І своїм імунітетом
Кутки вакцинують.
Я живу на грані степу
Дикої природи
І ніякий чужий вірус
Сюди не заходить.
Тут всі рідні вірусята -
Цілуються, б'ються.
А коли сто грам вколоти
Співають й сміються!
Приїзди у наші дебри,
Це близько край неба.
Жду. Вакцину заготовив.
Приписка не треба.

НЕВМИРУЩА ПАРТІЯ

Помер родич одинокий,
Ласти склав у бозі.
Не залишив після себе
Й сліда на дорозі.

Але вказав в заповіті,
Озвучив громаді:
Все, що маю, залишаю
Я радянській владі.

Вона мене ізростила,
Надала освіту.
Хай отим, що я нажився,
Буде володіти.

А тепер де тая влада?
Літ тридцять немає.
Тепер іншим спадкоємцям
Спадок припадає.

Кожен мріє про спадщину,
На те й має право -
Чортішо від родича
Урвать на халяву.

Кровні лінії сплелися
В сотий підколінник...
От і староста сільський
Взнався як племінник.

Вклався він, добився суду,
Що то вдача хвацька.

Оформився спадкоємцем
Покійного дядька.

Дідько, дядько був покійний,
Як кажуть, з привітом.
До кінця не розлучався
З своїм партбилетом.

І от виявилось потім,
Як інфаркт случився,
Від партійного у спадок
Лиш білет й лишився...

Тепер має і староста
Книжечку червону.
Він папртійний і по крові
Тай й ще по закону.

ВЕСЕЛИЙ СТАРОСТА

(старовинна пісня кобзарська)

Гоніть з душі нудьгу й печалі,
Якщо Бог дасть, будуть й медалі!

Староста в однім селі
Людьми обирався,
Щоби в міру пив і крав
І в міру стіснявся.

Та не вийшло з того дива
Толку ніякого.
Він без міри пив і крав,
Не стіснявсь нічого.

А то бува як залинда
В степи поміж села,
Цілу ніч з степів лунає
Гулянка весела.

Гоніть з душі нудьгу й печалі,
Якщо Бог дасть, будуть й медалі!

Комісія їде з центру
Округ пошерстити,
Хто там п'є, а хто краде,
І кому сидіти.

Отак визначився рейтинг
Степового краю:
Усі старости трясуться,
А нашій гуляє.

У всіх всякі негаразди –
Моцні землетруси.
Усі старости на мінус,
А в нашого плюси.

Гоніть з душі нудьгу й печалі,
Якщо Бог дасть, будуть й медалі!

Летять роки, яко лелеки,
Як хвилі - рікою.
Село давно розвалилось,
Степ стоїть стіною.

Інші села миловарням
За мило продались,
Щось до пана причепилось,
Щось пришинкувалось.

А у нашому лиш пісня
У степу лунає,
Хто ту пісню затягує
Ніхто не вгадає.

Гонить з душі нудьгу й печалі,
Якщо Бог дасть, будуть й медалі!

МАНГАЛ КІЗІМА

У Кізіма завалювся
Листовий метал.
Якраз стільки, що хватає
Склепати мангал.

Так консиліум: Євгеніч,
Мазур і Кізім
Розробили три проекти
З "Un pahar de vin".*

У одному треба ніжки,
Як ото в стільця,
У другому треба ручки
Й гнізда шампурця,

Третьому для тяги треба
Дірку у пахві.
Ну, проекти були сильні,
Навіть в голові.

То ж, якщо проекти звести
У якийсь один,
Вже і в батюшки запахне
І шашлик, й "de vin".

Сумнівався я, не вийде
Меду із роя,
Бо отой мангал зварити
Взявся саме я...

Вдів перчатки антиструмні.
Маска є така,
Що блищить й не видно зайців
Навіть і зблизька.

Майже у сліпу сталюці
Форму надавав.
Може десь щось переплутав,
Щось повідрізав...

Може щось не по проекту,
То звиніть, пардон.
Вийшов з ніжками із сталі
Не мангал - вазон.

Ох, домучив я варіння
Як то вірш без рим...
Зрозуміють лиш поети,
Зварники й Кізім.

А консилиум гукнемо,
Най приходять всі -
На цеглинах під вазоном
Смажить карасі.

*ун пагар де він – скляночка молдавського

НА АТОМНОМУ РІВНІ

– Послухай, куме, що я доведу:
То все дурня - тарифи, держбюджети,
Що мусимо хлєптати баланду,
Бо пенсія лєдь-лєдь на сигарети...

Наш час тримає вожі прогресивні!
Дарує нам, кумам, стрімкий ефект.
Бо вже придуманий на атомному рівні
Мініатюрний лікар, робот-терапевт!

Ось так бува нажерся в табуретку,
Похмілля шкалить, танком тисне кров.
Ти лікаря ковтаєш, як таблетку...
Й ожило тіло, знову будь здоров!

А то бува хворіє хитрим жінка,
Все відмовляється, бо голова болить.
Тут лікар в краплях. І через хвилинку
Мініатюрно знає, де як підкрутить.

Життя підніметься на атомному рівні...
Земля молекула, а пенсія - фотон!
Фінанси крутяться в орбіті гривні
І президент як клоун-електрон.

– Ото ваш доказ, куме, надто позитивний.
Я теж закінчив не за сало інститут.
Якщо від старості упав дух перспективний,
Ніякі атоми у верх не підіймуть.

ПОШТА НЕ НАЇВНА

Григорівки, Михайлівки,
Та інші хутори
Дожилися, дочовгали
До нової пори.

У назви "ново" вписане -
І слово прижилось.

Але насправді новими
Відбулись лише осьь.

Комп'ютери, вебкамери,
Смартфони на руках...
А пошта так й зосталася,
Як номер на стовпах.

Нема уже й відділення.
Лиш індекси живуть.
До них усі відправлення
Газончиком везуть.

І хоч доставка бачиться
Супутником з гори,
На пересилках плутають
Адреси й хутори.

Катається відправлення
По "нових" хуторах,
Аж поки не загубиться
У цифрах й номерах.

І я наївний думаю,
Бо маю номер сім,

Що є мені відправлення,
Яке послав Кізім.

Ретельно він спаковував
Дві гайки від коси.
І скористався поштою
В теперішні часи.

Кізім наївний з поштою
Мені переказав,
Щоб гайками бензинову
Косу ремонтував.

А пошта же ж газончиком,
Не на перекладних,
Всі гайки переплутала
У цифрах верстових.

І те мені відправлення,
Щоб бур'янці косить,
Аж так десь опинилося,
Що страшно уявить.

Шукаю те відправлення
У "нових" хуторах.
Мій номер сім некошений
По груди в бур'янах.

Отож, зоря вже жевріє,
Гнітить росу сталю.
І я, весь розтривожений,
Кошу бур'ян вручну.

А НАЧАЛЬСТВО БЛИЗЬКО

В небеса літак здійнявся,
Високо до хмар...
Летить батюшка в Єгипет
На свій семінар.
А в салоні пасажери
На курорт кочують -
П'ють коньяк, і хлещуть віскі,
І пиво смакують.
Покинули нудні крісла
Керівних патронів,
І летять підлікуватись
В землю фараонів.
Стюардеса курортникам
Роздає обіди,
Бо без цього не дістатись
Їм до піраміди...
Підійшла й до батюшки,
Заглядає в очі:
– А що таке, святий отче,
Пити собі хоче?
Батюшка потер долоні:
– Раз така гулянка,
А принеси мені, доню,
Мінералки склянку.
– Та не бійтесь, святий отче,
В хмарах летимо,
Ще й за кошти турофірми
І їмо й п'ємо.

– Та як же мені не боятись?
І сором, і страх:
Он, моє начальство саме
В хмарах й небесах...

ПІН-КОД

(Маруська загубила лапті)

Щоб віддаватися коханню і утіхам,
Подружжя з молоду придумало пінкод.
Одне другому скаже тихо-тихо:
«Узуйся в лапті і гайда в город»...

І так собі городину саджають,
Десь соняшник сапають й буряки.
Пінкод шепочуть і напевне знають
Всі виходи і входи на рядки.

Та стався казус, як попав в лікарню
Заучений пінкодом чоловік...
Його впіймала коло прибиральні
Маруська санітарка. Знявся крик.

Вона на нього, що блудив без спросу
У стрілочках малюнках «вихід-вхід»,
На все відділення:

– Куди поліз, ще й босий,
Узуйся в лапті, гидол й паразит!

Почувши заклик, наш герой забувся
Про свіже видалений в швах апендицит,
Пінкод отримав і у лапті взувся.
Включився, як то кажуть, апетит...

І на Маруську, як на зло розпусти,
Як лев шепоче: – Я уже їду.
Йди й ти до мене, грядочка капусти,
Я культивацію глибоку проведу!

Від цього санітарка очманіла,
І затрусилася як злякане курча,
Свої до біса лапті загубила,
І з хірургії давши стрикача...

З тих пір в лікарні є свої закони
Карбовані у пам'яті на вік.
Заради спокою й здоров'я охорони,
Не «лапоть» кажуть, кажуть – «черевик».

КРАСУНЯ І ВАРЕНИКИ

Колись давно на Україні
(Коли це ще таке було?)
Росли бички, плодились свині
І все пишалось, та цвіло.

Червоні вишні, жовті груші,
Блакитне небо навкруги.
І вільнії козацькі душі
Жили в достатку, без нудьги.

У ті часи, для нас забуті,
Коли по сонцю плинув день,
І в дні оті, в роки припнуті,
Серед кохання та пісень,

Окута річкою і лугом,
Весняним співом солов'їв,
Жила красуня понад Бугом.
І всякий обминав її...

Біленькі ручки, чисті очі,
Струнка, пахнюча, чарівна.
От тільки працювать не хоче,
Сидить собі біля вікна!

Сидить собі та все міркує
Про молодого козака:
Як той по світу десь мандрує,
Її, красуню, скрізь шука.
Як врешті доля подарує –
Козак під'їде до вікна,
Візьме на руки, поцілує,
І з ним залишиться вона.

От тільки не здійснились мрії.
Всі молодії козаки
Любились з тими хто уміє
Ліпить вареники з муки.

Козацька доля знала вдачу –
Дружина треба їм така,
Що їе нудьгує і не плаче,
Як нема вдома козака.

Як десь козак в шаленім бої
Ворожі шиї виправля,
Дружина варить, мисє, доїть,
Та бавить вдома немовля.

Тому красуню і минали,
Хоч як не мріяла вона,
Біленьких рук не цілували,
Не під'їздили до вікна.

Її отець – старий вояка,
Козак – побачиш, то молись!
Як напивався, завжди плакав:
– Чи вийдеш заміж ти колись?!
Бідненька мати все дитні
Наготувала: подушки,
Добра й начиння повні скрині,
Та рушники, та доріжки,
Та самогончику для зятя
Сховала в глечиках у хлів.
Але ж, де того зятя взяти?
Ніхто не засилав сватів.

Один козацький волоцюга
Василь Чуприна був сусід
Красуні тої, що над Бугом...
Здоровий, статний, не мандрит!
Як відїздить він до походу
Якогось дідька воювать,
Понавезе добра підводу.
Потім, – ану все пропивать!
І все що є, що в хаті має,
(Такий вже був собі сусід)
Проп'є сердешний, прогуляє
І знову відїздить в похід.
У час коли нудьгу загоїв,

Піднявши голову з руки,
Помітив оком, що накоїв –
Лишився тільки пуд муки.
– Кому б муку оцю продати? –
Подумав сам собі козак,
І, мабуть, треба вирушати
В похід, поки ще не жебрак...
Побіг туди-сюди з мукою.
Ніхто й задарма не бере!
Не брати ж цю муку з собою?
Покинеш – миша пожере.
А був Чуприна не жонатий,
Хоча жінок як світ любив.
Чи були б в нього батько й мати,
То, кажуть, він би їх пропив...
Зрання іде він до сусіда
І той мішок несе в руці:
– Купуйте, дядьку, для обіду,
Бо чари є в оцій муці!
– Які то чари? – той питає.
– Мука, не брешу, чарівна!
Сама собі себе зліпляє
В вареник, й вариться сама!
– Оце так знахідка для доні! –
Подумав враз старий козак,
Потер, поплюючи, долоні
Й купив муку не просто так.
Віддав теличку вже нівроку,
Вівцю з ягням також віддав.
Але ж, либонь, з якого боку

До чар підходити? Спитав:
– Стривай-но молодець Чуприна,
Ти вправний як і я, козак,
Чи ж зможе те моя дитина
Зварить вареники? Чи як?

Чуприна вже й у боки взявся,
Вівцю й теличку обніма,
І думає: "Мені ти здався!
Купив муку – дурних нема".
Але, угледівши дівчину
Враз вуса чорні підкрутив
І, посміхнувшись, слово кинув
Старому: "Чорт мене навчив
Як треба із муки ліпити
Вареники, чи галушки.
Я ж поділюся як варити,
І як поцідити вершки!
То знай же чари, що з мукою
Тобі продав, понад усе
Подіють лише із водою,
Що твоя донька принесе...."

Пішла з коромислом дитина.
Старий з вікна її прогнав.
А в козака усю чуприну
І тіло, й спину піт пройняв.
В красуні личко й очейята
Не те, щоб так собі, а так —
Усі б довколишні дівчата
Зажмурились! А то козак...

Оце так чари! От і врода!
– Ну що ж, – наказує Василь, –
Сідайте дядьку на підводу,
Беріть стару і геть звідціль!
Бо тії чари не подіють,
Коли дорадники старі
В процес мішатися уміють...
Лишайте дівку у дворі,
То ж все сама і приготує,
Наваїрить всього, напече.
Зі мною тут не занудьгує
І від роботи не втече.

Поїхали старі. А Дівка
Принесла два відра води
І до вікна, як королівка...
А тут козак: – Іди сюди!
Бери у руки ковш і сито,
Просій муку сюди у ковш,
Налий води й міси що влито
З мукою впоперек і вздовж.
Й приказуй: «Чари, чари, чари,
Навчіть вареники ліпить
Біленькі і пухкі як хмари,
Щоб з'їв і їсти ще кортить!»

Літала миска та по хаті,
Мука сідала та на ніс,
На доріжки й на Божу Матір.
Чорт чари чортові приніс...

Воно б зручніше було б з'їсти
Всі ті витвори з муки,
А не місити кляте тісто
Що липне дьогтьом до руки.
Та чари не дають спокою.
Бо чари ті від козака
Панують скрізь! І над плитою
Парує юшка, ще й яка!
І в хаті чари підмітають
Підлогу, миють тарілки,
Кохання чари серцем грають,
В очах запалюють зірки.
Вже тут вареники у мисці
Сміються – луснути б навпіл.
Красуня ставить ложки чисті
І просить Василя за стіл.
Козак сміється: добре жити
Як хочеш, то ж і попрацюй!
А щоб ті чари закріпити,
Перед обідом поцілуй!
Що той вареник у сметані –
Припав вустами та й до вуст!
Хоч як Крутись при цілуванні –
Лоскоче чорний й пишний вус...
Вареників отак із тридцять
Влупив Чуприна, аж упрів...
Красуня біга, метушиться:
– Чи ще б вареників ти з'їв?

– Диви, – каже Василь, немає...
Вже всі поїв, так їх люблю!
– Зажди, – красуня догоджає, –
Я ще із тридцять наліплю!
І чари хату полонили.
Як мак красуня розцвіла
Як жаром щоки запалились!
Такі творилися діла.

Приїхали старий з старою.
Чуприни дома вже нема,
За те у хаті як весною
Все квітне й доню обійма...
– А де ж отой шелихвист дівся? –
Питає батько, – в чому річ?
– Казав, повернеться. Наївся
І десь поквапився на Січ!
– Але повернеться? Єй Богу
Йому таки дочку віддам.
У козака одна дорога,
Люби, живи на зло врагам!
У козаків свої є чари.
Що. все по-своєму зведуть.
І душі їхні як-то хмари
У небі вільному пливуть.
Охо Вкраїно, чиста ненька,
Народжена з святих віків,
Працюй – і будеш жить гарненько.
І не цурайся козаків!
Наливай, бабо!

КОСМІЧНІ ПЛАНИ

День космонавтики пройшов.
Альдебаран в ночі світився.
У кума бурячок зійшов,
Кум в космос з грядочки дивився:

"От знов затіяло дурдом
Вельмишановне наше панство –
Побудувати космодром!
І знов за счѳот мозгів селянства.

Нам, звісно, цьому не звикать:
Ті боги майже, хто над нами.
Щоб в космос владу запускать
Будем ділитись буряками."

P.S.:

Хай заздрять всі: і Ілон Маск,
Роскосмоси, Шеньчжоу, NASA.
Виводить буде на орбіту нас
Це-два* і бурякова маса.

* C_2H_5OH – етанол, алкоголь

ТРИ БАЖАННЯ

Йде козак по бездоріжжю,
Коли кинув пить.
На путі біля калюжі
Жаба мирно спить.
Він хотів ногою жабу
Причавить з очей...
Та вона заскрекотала
Мовою людей:
-Три бажання, якщо хочеш,
В мене забирай,
Тільки не чави ногою
І не надувай!
Ну, козак собі намітив
Переможний путь,
Щоб до віку бути ситим
І багатим быть.
Жаба свиснула у щоки,
Сльози аж з очей...
І случилось обрізання
Й став козак - єврей.
Все у нього: шинок, гроші,
В МВФ зв'язки..
Тільки козаку євреєм
Бути не з руки.
Ізловив він сучу жабу:
– Долю не губи,
Якщо ти пристойна відьма,
Гетьманом зроби!

І попав козак до влади
З гаслом "Будьмо, гей!"
Вже махає й булавою,
Але знов – єврей!

Що це за лиха година,
Цей ізвічний путь,
Де коли багатство й влада,
То євреєм будь?

Так, сказав він жабі, доста
Каламутить край,
Дай мені кохання в руки,
І не обрізай!

Жаба, може, вже і цицьку
Козаку б дала,
Та у розмірі не склалось –
Дуже замала.

І тепер козак всю долю
Звів на манівці:

**Необрізане кохання
Носить у руці.**

– Доки буде це ізвічне! –
В грім козак завив.
Повернувся до калюжі
Й жабу роздавив!

ЯК МІНЯЮТЬСЯ ЗНАЧЕННЯ

Почалося. Здрастуй хаос!

Ось ми і дожилися.

Всі значення, поняття

У світі змінилися.

Комуністи обхезали

Мораль комунізму,

Патріоти обгудили

Смисл патріотизму.

Завдання слуги народу –

Служити на дядю.

Клоун стає президентом,

Чи покидьком в раді.

Карантин, це ціле дійство

Ні про що не дбати,

Торгувати марльовкою

І землю продавати.

Ветеран, що мацав в полі

Волонтьорку Галю,

Украв берці й дві гранати

Й вимагає паю.

Вчитель, що вчепив на лоба

Від лапші каструлю,

І навчає те, що знає:

Два плюс два – це дуля.

Журналіст – гібридна гнида

І пише, і каже

В залежності від купюри,

Яку курс покаже.

Піп, це той, який у храмі
В формі космонавта,
Сповідляє прихожанок
Скоро буде завтра!

Все змінилося й в природі:
Ні зими, ні літа...
Лиш одне святе й незмінне –
Державне корито!

ДІВКА СТРАЖДАЛИЦЯ

Сидить дівка біля ставу
Голову схилила.
Ще й на шию мотузкою
Камінь примудрила.

Тужить, плаче, розшкрібає
До крові коліна:
– Хай дивляться, як страждаю
Я і Україна...

Україна сиротина,
В смітниках страждає.
І у мене теж задуха -
Утопитись маю!

– Не топись, іди додому,
Хай жаба не давить.

– Не піду, підлогу мати
Підмести заставить.

Краще я тут постраждаю,
Серцем поконаю,
Поки мати сама хату
Не попідмітає.

– То ти, доця, ледацюга,
А не господиня?
– Я, як всі тепер, геройка,
Ще й патріотиня!

СПОСТЕРЕЖЕННЯ ХВИЛЬ

Колися ще при ес-ес-сері,
(Вода в відрі не дасть збрехать),
Мав моду люд і воду й креми
Телеекраном заряджать.

Діагональ поменьша була,
І не у цифрі, а на склі.
Зате в цілющих телехвилях
Святили тюбики й бутлі.

Намажеш з тюбика коліно,
Або з бутля хлюпнеш туди
І...
Неначе хто його наслинив –
Блищить коліно від води!

А дядько у телеекрані
Сердито дивиться й мовчить,
Бо зарядив що міг, а дядьку
Ніхто не хоче заплатить.

Все кардинально помінялось.
Тепер ми платимо завжди:
За воду, хвилі й телехвилі,
І за доставку хвиль сюди.

Ми платимо бува й подвійну
Доставку хвиль, й у три ціни.
І...

Заряджаєм лоба, спину,
І те, що десь внизу спини.

Коли подивишся на дівку,
Яка виписує задком,
Ну точно в неї батарейка
Заряджена якимсь вольтом.

Й дядьки в екранах потужніли:
Мордаті, Господи прости,
В них пики - потужні батареї
І...

Тариф зелений їм плати!

Змінився світ, бо скрізь зарядку
У мозок хвилі подають.
Від цього і дядьки жирують
Й дівчата вольтами трясуть.

НОВОРІЧНИЙ ГАРРІ

Гаррі Поттер до Кирила
Якось завітав,
Котрий досі у Дніпрових
Кручах шкури м'яв.

– Ти, Кирило, все жмакуєш?
Що за інтерес,
Де ж твоя чарівна палка,
Чи якийсь прогрес?

В нас давно уже електро
Магія кругом,
Інтернет, п'ять джі, айфони
І на Марс паром!

Кожум'яка кинув шкуру
У воді товкти:
-Краще, Гаррі, гаруй звідси,
Не дражни ще й ти!

Щас прийде Котигорошко,
Син і Що, і Ще...
Він тобі й айфон зарядить
І п'ять джі втовче.

Це у вас там фіглі-міглі,
Вибори без "бе",
А от нас, вже тищу років,
Цар Горох ... (веде)!

То Кошцію із Ягою здасть
В оренду нас,
То Зміюці нами сплатить
За бензин і газ.

Запросив всіх ваших відьом
В раду на шабаш.
Вони Гному Крим ...(продали)
Потім виють "наш"!

А тепер ось шут на троні
Гороховий став.
І від імені Гороха
На всіх нас ...(поклав)!

Як тут мати в Інтернеті
Хоч якийсь портал?
Мушиш м'яти, те що маєш -
Шкурний інтеграл!

–То зженить царя на сміття,
В історичний хлам,
Ви ж відстали на століття
По усім казкам!–

– Це у вас все дуже просто:
Вимкнули фейсбук,
Й твітнули туза, як шістку,
З трону у бамбук.

А у нас ця процедура
Мозок в клапті рве:
Тищу літ мнем шкури й яйця,
А Горох живе!

ВЕСЕЛО – НЕВЕСЕЛО (май лайф)

Народився я в застої,
Ще коли СРСР...
Тільки весело настало –
Леонід Ілліч помер.

Пити спирт заборонили
І пивку сказали зась!
Тільки весело настало –
Перестройка почалась.

Ускорялися процеси,
Мир і гласність на землі.
Тільки весело настало –
Відрубалися рублі.

Комунізм капіталізмом
В новім мисленні загруз.
Тільки весело настало –
Розвалився весь Союз.

Чорновола вибирали
Рух пропхнути у віка.
Тільки весело настало –
А обрали Кравчука.

Продавали хліб, залізо,
Лінувався хто не крав.
Тільки весело настало –
Кучма книжку написав.

Вже й колгоспи розвалили,
Ядерним програмам смерть.
Тільки весело настало –
Появився Кучму Геть.

Кораблі в Китай продали,
В Києві розвівсь бардак.
Тільки весело настало –
Ющенку сказали так.

Тонни шин чомусь спалили,
Гідність ствердити на вік.
Тільки весело настало -
Янукович з трону втік.

Революція посади
Роздавала сим і тим.
Тільки весело настало –
Проморгали цілий Крим.

Петра дружно обирали,
Хай в Європу тягне нас.
Тільки весело настало –
Загібридився Донбас.

Гинуть хлопці, б'ються люди,
Лиється ефірний яд.
Вже й невесело настало...
Путін в цьому винуват.

Продається зброя й доля,
Множиться олігархат.
Хто украв веселу вдачу?

Путін в цьому винуват!
Вказує кого любити
Мериканський патронат.
Коміка царем обрали.
Путін в цьому винуват.

Вже земля чужинців манить,
Скуплять так, не за мільярд,
Колись славному і веселу.
Путін в цьому винуват...

Так мені лишилось лайфу
Лиш вакцини пережить.
Там і весело настане.
Буду предків веселить!

СФЕРА ПОСЛУГ

Сфера послуг на державній
Тепер мові буде,
Тож інструкцію читає
Сутенер для Люди:

Обслуговуєш інтимно
Весело і чемно,
Всім у відповідь: "Дарую!",
Або ще: "Взаємно!".

Якщо клієнт український,
Ніякого мату,
Називай робоче місце
"Дарниця* кудлата".

Не дай Боже сперечатись
На російській мові,
Розплатитись: "Дякуй, пане!"
І "Будьте здорові!"

А якщо вже й увірвалось,
Якесь лишнє слово,
Не доводь процес до скарги,
Віддавайся знову!

Люда зле почервоніла:
– Що, зовсім без мату?
І як тепер його в'ялий
Інструмент назвати?

– Наші мови у трьох буквах
Споріднені наче,
Називай як є. Та в очі
Кажі що стоячий!

*дарниця із древньої – подарунок

ПОЕТИЧНА ТЕЛЕПОРТАЦІЯ

Стояла снігова зима.
На кухні поралась кума.
Вона вареники ліпила,
Пекла і смажила, варила.
Та все сама. Та все сама.

Бо чоловік, ще й когут спав,
Собаку і рушницю взяв.
Та десь подався за село,
Хто зна куди його тягло,
Та з двору він таки пропав.

А в кухні запахи й дими
Перебивали дух зими.
Через сугрови й доріжки
Селянам пахли пиріжки,
То мабуть свято у куми!

Почув святковий запах кум.
Покинув кума ум і сум.
Через город, долавши сніг,
Він до куми на гріх побіг:
У лобі тиск, а в оці струм.

Кума помітила движняк,
На стіл поставила первак,
Варенички і холодці,
Ковбаску, перчик, голубці...
Бо кум поет, а не босяк!

Усілись. В чарці видно дно.
Кума покрутює стегном.
Кум , як Орфей, співав віршами
Кумі губами з пиріжками...
Та тут Сірко "гав" у вікно.

Вернувся з полювання муж.
Кум заривається чимдуж
У вішалку між кожухи.
Кума наярює круги,
Стираючи сліди калюж...

– Ну не повіриш, Муся, ти,
Як переплетені світи! –
Став чоловік розповідати:
Вдалось від вовка утікти
Й телепортацію пізнати...

-Дивлюсь, по полю вовк снує.
Моя рушниця добре бє.
І тільки бах... Світ увірвався,
А я от телепортувався -
З чужих степів в житло своє.

А кум-поет у кожухах,
Забув всі рими у віршах.
І як чихне на всю гостину,
А ще і виваливсь на спину,
І розпластавсь, як збитий птах.

Тут вже мисливець дивуватись:
– От звідки вам, тут, куме, взятись?
У вішалці книжок нема...
Як стовп стоїть німа кума...
А кум-поет став оправлятиись:

– Ви, не повірите мені.
Пишу вірша, душа в огні.
І щось як бахне так без толку.
Мабуть це ви стріляли в вовка!
Аж стали ямбики смішні.

Я, вибачаюсь, так злякався,
Що миттю телепортувався.
І от потрапив аж сюди...
Так переплетені світи!
Мабуть Нептун на Марс нарвався.

Кума уже не бачить долу.
Кум кума запросив до столу.
Первак у чарочки розлили
Й Телепортацію обмили.
Й ніхто не згадував крамолу.

Стояла снігова зима!
Сміялась з пиріжком кума.
Мисливець спав у шубі-рибі...
А кум-поет у сніг подибав
Ловити Музу, що дріма.

ВІЧНА ЛАМПА ВАСИЛІЯ

Віків за сто, чи за стоп'ятдесят,
В степах валялась стара мідна лампа.
Вона не знала бараків, ні трампів,
Ні інших мільчих політичних соросят.

У лампі жив, як жертва екзекуцій,
Джин-чарівник, чи то іфрит, чи гуль.
Не бачив він ні скатів, ні каструль,
Ні інших мільчих атрибутів революцій.

Віки страждав джин в мідній глухомані,
Дарма що лампа для вогню була.
То й не освітлював ні статки, ні діла
Ворюг, бариг, та владних клептоманів.

Урвався спокій в зоні степовій.
Найшов ту лампу тракторист Василій.
Василій в пекло посилав

собак баскервілів

І інших політичних аферистів і повій.

Василій тер мідь лампи, щоб світити,
Та визвав духа-джина в світ людей.
А джин не розумів: хто є нардеп, хто гей,
Хто інші збоченці державного корита.

Але ж то чарівник! Відразу суд до діла:
"Бажання закажи, щасливчик, лиш одне!"
Не відав джин, що допра не мине,
Тих інших, хто не корчить імбецила.

Василій наказав: подай лиш самогону,
Загризти щось подай і говорить сідай.

Щасливчик посилав

реформи й уряд в рай,

Та й інші цінності назад у єврозону.

Розлили самогон у склянки і не раз

Василій – тракторист

і джин – мужик ефірний.

Їм стало весело у час аж то не мирний,

Коли народ божки спускають в унітаз.

Чарівний самогон у пляшці був без меж,

Закуска множилась, як би її не їли.

Олігархат,

що обікрав державу до могили,

І той би заздрих. Президенти теж.

"Скажи Василій, – джин хмільний питає, –

Чому не наказав собі якийсь гарем,

Або палац до хмар,

чи бути королем, а чи царем?"

Василій випив, закусив, йому відповідає:

"Та заспокойся з цього джине-корифан!

Все то мілке таке - блудниці, мономахи!

А остограмився, на раз –

і небо вище птахи,

І видно хто є цар, а хто – бур'ян.

Це там у тебе в мідній шкаралупі
Якийсь порядок в лампі віковий.
А тут у нас бардак свободи, тільки пий і пий -
Ковтнув грам триста... й вже у Гваделупі!"

Василій закуняв, наїдяний без норми,
Джин на екскурсію у світ злетіти захотів.
Й попав відразу в слідчий відділ до ментів,
Пардон, до поліцейських – жертв реформи.

Знімали пальчики, у джина їх аж сто.
Завели протокол, обстеження медичне,
Кваліфікацію пришили злочину: патріотичний.
Алкоголічний стан. Й відправили в АТО.

А воїни АТО ішли атошнити під Раду.
Гранатами кидалися, стріляли хто куди.
Бо там у Раді скрізь ховалися чорти,
Які оформлені святими на посадах.

Тягали джина по брущатці в камуфляжі
З плакатом "Геть!", "Паскуда!", "Зрада".
Та на кінець, джин, як сепар, відбивсь від стада,
Вернувся до Василя у копоті і сажі.

"Прокинься Васю! –

Він торкнувся тракториста, -
Верни мене у лампу краще, чим скоріш!
У мідній лампі затишно,

мене там і полиш..."

Василій згодився, але:

"Давай ще грам по триста?"

І знову мідна лампа спить в степах.
Над нею ковила шумить, буяють щирі хвилі.
В степах на тракторі вирулює Василій.
Шукає свій тверезий вічний шлях.

КОРДОН

Межа - умовна риска тонка,
Що між городами пряма.
Немає там фортифікацій
І сітки рабиці нема.

Немає попереджень "ахтунг".
Але (умовно) як стіна,
Кордон в період вегетацій
І фронту лінія вона!

Весна насіє і насадить
В городах лакотки свої.
Межа від сплячки оживає
Й розпочинаються бої.

Бої зрання. Ще мокрі роси
В ранкових сутінках блищать —
Сусідка випускає кури
На чужих грядках пограбать.

Сліпа пташина знає справу.
(Вже півень сколошматив сон)
Цибулька, що чужа, смачніша.
Тож кукуріку за кордон!

Нач.штаба цю розвідку боєм
Вже пеленгує крізь очки
І випускає ліпшу зброю...
Через кордон ідуть качки.

Качки чалапають ордою -
Їх клином отаман веде.
Чалап-чалап і вся розсада
В сусідки лише де-не-де.

Світило вище піднялося,
Та не скінчився бій оцей.
На провокації отвітка –
Сусідка випустить гусей!

Га-га! Межа не є указом
Для зграї біло-сизих птах.
Важкий калібр, то на ячмені
Лишився вискубаний шлях.

Нач.штаба дивиться з засади,
Пуляє грудками в межу...
– От же ж агресорська паскуда!
Пора виводити козу.

Коза, як наче ненароком,
Зривається із повідка
І ну – через кордон з підскоком
В озера моркви й буряка.

Сама сусідка вийшла лічно,
Щоби ущерб підрахувать:

– От же ж, сепаратистська відьма!
Пора бичечка припинать.

І начебто бичок припнутий
Подалі від чужих грядок.
Але чим ближче до обіду
Висмикує з цепком кілок...

І з тим цепком, разом з кілком,
На грядку, що із часником,
Стрибнув бичок ще й з вибриком,
Хвоста задравши стирчаком.

Над вечір виснажені боєм.
Колись залижуть бій дощі.
Отак живуть в селі дружини,
Коли їх мужики в Польщі.

ВУМНИК

Він до школи не дійшов,
Бо був сніг лапатий.
Дуже весело було
Його підкидати.

Дома мультики дививсь
Про Тома і Джері,
Грався телефоном до
Самої вечері.

Він не взявся вчить уроки,
Чи чогось читати...
Бо чим менше будеш знати,
Краще будеш спати!

Виспався. А вже тридцятник
Стукає на носі.
Одні мультики про Тома
Дивиться і досі.

Хтось береться язиком
Кар'єру лизати,
Й долизався-добрехався
Аж у депутати!

А йому Дісней в планшеті,
Булочка з кишмишем...
Менше знаєш, менше брешеш -
І спиш спокійніше!

Додіснеївся. Нардепи
Землю розпродали.
Булочку з кишмишем з'їли,
Пільги відібрали,

Заморозили вугілля,
Газ не цибинить,
І вже, щоб дивитись Джері,
Треба щось платить.

І тепер не спить – бастує,
Сніг на трасах мне.
І уже не дуже смішно –
А за що ж мене?!

ЩО ХОТІЛО ОКО

От бувають і в системах
Вир й завихлякй.
Так і в часі можуть збитись
Місяці й роки.
Накладеться день на вимір,
Осінь на весну.
Так потрапив кум в майбутнє,
Якось після сну.
Пережив там років десять,
Геть і не надувсь,
Але знову збився відлік -
То ж назад вернувсь.
І селяни з того дива
Куму: – Дай відповідь,
Розкажи, яке ж майбутнє
Через десять літ?
Кум повівсь розповідати:
– Звершень ціла тьма!
Там життя, як пряник з медом,
Хоч його й нема.
Похудає як глистюка
У Польщі кума...
Сторожа чекає цвинтар,
Старосту – тюрма.
Підлабузника Миколу,
Котрий комірник,

Дуже жде віршовка, камінь
Й екскурс на Ташлик.
– А що ж буде з головою,
З'їздить на моря?
– Голова геть відсічеться,
До секретаря!
Взагалі оцього хламу,
Що тепер в жиру,
У майбутньому не буде.
Навіть я помру...
– Ти в майбутньому покійник?
От збрехав, не впрів!
– Я помер, а моє око
Бачило, що хтів.

АПОКАЛІПСИС

Кожній тварі влітку можна
Трошки жирувати:
Розплодитися безбожно,
А зимою спати.

Комарі і мухи, жаби,
Черваки, жуки –
Всі проснулись, коли сонце
Припекло боки.

Так у літній атмосфері
Тварі аж кишить,

Можна з їжею ковтнути,
Можна наступить

А буває все в одному,
Або майже все:

І ковтнеш, і послизнешся,
Вкусить і всосе...

Їхав Гриць на лісапеді,
Ями обминав.

І якийсь комах дрібнючий
У ніздрю попав.

Злоскотало аж до чиху -
Чхнув, аж сік потік!
Схибинулася машина,
Брикнулася на бік.

Гриць упав із рами юзом
Поміж лоз і трав.
І посунувся в мурашник,
Мордою застряв.

Зруйнував всі переходи,
Всі ходи й склади,
І мурахи розлетілись
Безвість – хто куди.

А один живий мураха
Насінину пхав.

Він побачив катастрофу
Зверху і сказав:
– Прощавай, народе мурашній,
Трудовий і гордий!
Так руйнуються цивілізації
За одної морди!

ЧУМАЦЬКИЙ ШЛЯХ

У давнину із Криму сіль
Возили чумаки
І, щоб в степу не заблукать,
Дивились на зірки.

Зірки дивилися з гори
На сонних чумаків
І, щоб шляхи не загубить,
Цоб-цабели волів.

Часи змінилися. Тепер
Уже не до зірок:
Смартфони, Гугол, джіпіес,
Безпровідний звязок,

Сіль подається без волів,
Воли зжили себе.
Та й Крим, як виявилось вже,
Тепер без "Гей-цабе".

Цивілізація несе
З Європи у степи

Волячі ціни, штучний корм
Й життя "продай-купи".

То чумаки тепер не в Крим
Шугають - у шенген!
І возять звідти секондхенд,
Ще й поліпропілен.

Зірки образились на них.
Не світять більше шлях.
А згадують і "цоб", й "цабе",
Й дрімають в бур'янцях.

ПИТАННЯЧКО

Прийшла пора колоти кабана,
Дохрюкалась стандартна процедура:
Кабан вже вижер тонни дві зерна
І заморився класти жир під шкуру.

А у цей час і піст, і карантин -
Обмеження в можливостях подвійне...
Ще й клімат зазнає подвійних змін.
І криза теж подвійна, чи потрійна!

Іде двояка котрий рік війна,
Іде реформа двадцять літ довічна...
А от кабан один... І свіжина одна...
Де ж тут в природі рівновага гармонічна?

ПРОСТІ РЕЧІ

Десь супутник в небі збили,
Десь протест за мир ішов.
Хтось приніс додому гроші,
А Кізім в'язанку дров.

Десь китайцям план продали,
Десь застряв буксир в порту.
Дрова хтось в Європу возить,
А Кізім наклав в плиту.

Десь знайшли скелет бізона,
Десь туман закрит зірки.
Хтось бере айфон у руки,
А Кізім взяв сірники.

Десь створили термінали,
Десь завівся Омікрон.
Хтось спалився в шпіонажі,
А Кізім розвів вогонь.

Десь піднялась сніжна буря,
Десь король царя убив.
Хтось пускає дим від злості,
А в Кізіма дим з труби.

Десь ускладнюється, б'ється,
Десь гние якесь фуфло...
А в Кізіма прості речі:
Віра, правда і тепло.

БАЛЯНДРАСИ КОЗЛОУСТА

Запросили Гната раз
В телешоу "Баляндрас".
Щоб потрапить в телешоу
Вирішив продать корову,
Свині здав за пів ціни
І на вихід вдів штани.
Представлять народні маси
І точити баляндраси,
Весь мальований, як мачо,
Гнат попав на передачу.
А з другої сторони
Всілись в студії вони –
Епатажні всі і стильні,
Казуїсти професійні.
Гості в студію набігли
І почались фігли-мігли...
Старший показав яйце:
– Що ви скажете на це?
– Це ознака і структура
Унітарної культури –
Оболонка є кордон,
А в середині закон!
– В принципі, це діадема,
Демократії система –
Оболонка є фундамент,
А в середині парламент!
В шоу правило просте:
Лить з порожнього в пусте.

І масовка в павільйоні
Плескала за це в долоні.
Гнат в такому словоблудстві
Гнівом закипів. До людства
Говорив і червонів:
– Яйця символ баранів!
Щоб приїхать на це шоу,
Я, баран, продав корову.
Не вернути вже мені
І свиней по тій ціні...
А от старший посміхався.
В нього баляндрас удався!
Він, як модний козлоуст,
Відчував мільйонів хруст.
Так без совісті й лукаво
Охмурялася держава.

КОРОТЕНЬКЕ ПРО ПРАВО

Без драбини виліз дядько
З пилкою на гілку –
Відпиляв і гепсь, бо має
Право на помилку.
Влізли у мікроволновку
Яйця підігрітись –
П'ять секунд і бумц, бо мають
Право веселитись.
Права в світі які хочеш
Всюди розплодились.
А от жити у людському
Праві не навчились.

СТАРІСТЬ НЕ РАДІСТЬ

Дрон літав над бур'янцями.
Справжній сірий квадрандрон!
Він знімав з висот ландшафти –
Наш приречений район.

Це мабуть лихі прибульці
Вчили стежки потайні,
Щоб планету заграбастать,
Так би мовить, в глибині.

Ах ви, покидьки орбітні,
Гуманоїди дурні,
Не здолати тих, хто вижив
Без війни, як на війні...

Пережили перестройку,
Два майдани і застій,
У нас тричі курс мінявся:
В дупу, в НАТО і в запій!

Ми й без вас вже розвалили
І дороги, і сади.
То якого дрона треба,
Дроном пертися сюди?

Але ж старість... Придивився
В небо через бур'янці:
То не дрон вгорі маячить,
То пурхають горобці...

КАРАНТИН - ВІКНО МОЖЛИВОСТЕЙ

Кум дістав через знайомства
Маску захисну –
Непромокну, вогнестійну,
І непробивну.

Вийшов в степ, усівсь на камінь
На сім верств один.
Само він ізолювався –
Ввів ся карантин.

Навколо накреслив круга
Від нечистих сил.
Обложився полинями
Від мікро бацил.

Взяв у руки дві гранати,
Хоч кіно знімай:
– Лібертата!!! ЄС!! Свобода!
Вірус, нападай...

Вірус зиркнув на це шоу:
– Хворий на балду?
Я у цицьках твої жінки
Трошки підожду.

Поки ти ізолювався
Я зробив круїз:
Твій сусід мене з Європи
На руках привіз.

Ти сиди на карантині
Хоч до грудня аж,
Твоя жінка не пропустить
Вірусний масаж.

МОЛЬФАРИ НЕ СПЛЯТЬ

Пропихає й затверджує
Влада від Мамони
Для живих, ще поки хто,
Пекельні закони.

Дід-мольфар узяв лопату,
Сяк-так копав яму.
І закопав телевизор
Разом з кабелями...

Ще й електрику ввімкнув
В ту телемогилу,
Щоби влада на пряму
З пеклом говорила.

Аби в пеклі місце мати
Жарче та смоляче,
Владу через телевизор
Хай чортяка баче.

Хай чортяка на пряму
Контролює владу,
Щоб, коли натирять грошей,
Не втекли в Канаду.

НОВА МОГУТНІСТЬ

Не виходити із хати,
Не ходити в магазин,
Навіть в парках не гуляти -
Все заборонив кабмін.

Про побачення забудьте,
Не ходіте під зірки.
Вся романтика закрита,
Як метро і літаки.

Хочеш дівку цілувати,
Або дівка хтить таке ж:
В роті марля, в носі вата,
Й мамка не пускає теж...

Але є інноваційних
Технологій цілий стос.
Можна визвать дистанційно
Через Інтернет психоз.

Долю теж можна здобути,
Не виходячи з дверей,
І навчання, і освіти –
Гугол гуд, вацап окей!

Навіть з Богом говорити
Не ходи в неділю в храм.
А безсмертне покаяння
Получи у інстаграм...

Як святить на Паску яйця
На ютубі для людей?
Почеси, ще в ліжку, вранці,
І натисни автоплей!

Так могутнішим за Бога
Може стати цей кабмін.
Скоро й дихать заборонить,
І все спише – карантин.

Я – ЗОМБІ

Я скінчив пиляти дрова,
Бо випилюю садок.
І присів перед екраном,
Зомбуватись й пити чайок.
Знайдену нову бацилу,
Місячний гелікоптер...
Треба руки мити з милом –
Я з чайком давно все зжер.
Що земля пішла на продаж,
Як живе рука Кремля,
Хто в країну вірус вкинув –
Все це, вибачте, херня.
А от як зоветься в мухи
Її батько, дід і син –
Це мені, блін, необхідна
Найновіша із новин!
Отаке життя у зомбі:
Пий чайок і не працюй...
Але здохну, як не взнаю,
Що у мухи дід мухуй.

АСТРОНАВІГАТОРИ

Косили сіно тесть і сват.
В ячмені, як у морі Ів Кусто,
Пройдуть по ручці і по п'ятдесят,
Пройдуть по другій і по сто!
Піт капає і шарудить коса,
По ній скрегоче кам'яний брусок.
Пройдуть по ручці і по п'ятдесят,
Пройдуть по другій і по сто!
Горілка ллється, як стіка роса,
Як курка з виводком тікає в холодок.
Пройдуть по ручці і по п'ятдесят,
Пройдуть по другій і по сто!
Мабуть з десятків ручок потягли
І пару літрів утяли горілки.
І, як валки у полі, полягли,
Як снопики, що просяться на вилка.
Проснувся тесть: все зоряне кругом...
Чумацький шлях на груди опустився.
А місяць, як коса наклепана, серпом
Між зірочками срібно причаївся...
Тесть так розчулився, що сам заговорив
До себе в голос з почуттям вагомим:
«Усе своє життя в колгоспі проробив
І космонавтом став нікому невідомим!»
З сусіднього валка гукає сват
І подає посуду з самогоном:
«У нас ще двісті є, товариш космонавт,
Погасимо реактори, й полинемо додому!»

ОРЕНДАРИ

Взяли з кумом ми в оренду
наш сільський ставок, –
Треба ж якось заробляти жменю копійок.
То ж тепер чатуєм рибу з ранку до зорі –
Ми ж тепер не просто люди, ми – орендарі!
А щоб риба була гарна, жирна, не пісна,
Кинули в ставок дві тонни доброго зерна.
Потім кинули і гречку тони три на дно,
Бо з колгоспного амбару було те зерно.
А щоб риба смакувала й була запашна,
Вилили в ставок для риби пива і вина!
Адже нащо нам жаліти пиво і вино,
Бо з колгоспного підвалу було і воно!
Кум для риби фосфор, кальцій
й вітаміни лив,

А я заздри:

«Замість риби, краще б я там жив!»

А коли вся рибна маса стала підростать,
Ми почали браконьєрів по селу лякать.
Одягнувся кум як нінзя, я – як робокок...
І свистіли, і кричали: «Це вже наш ставок!»
Так ужилися у ролі котру ніч підряд,
Що лякати стали нами навіть немовлят...
«Спи маленький, спи негайно,

– мати так ляка, –

Як не спатимеш, прилізе дядько із ставка!»

Ось настала мить щаслива вилову добра,
Все, закінчилась оренда. Кум кричить: «Ура!

Буде короп – як акула, товстолоб, як – кит!
А карасиком завалим цілий білий світ!»
Цілий день тягали сітку з берега до дамби.
На увесь ставок спіймали дві зелені жаби...
«Де й куди поділась риба? Де в воді діра?»
Жаба вишкірила очі й квака із відра:
«У воді дірок немає, білий світ не зли,
Ви ж всю рибу і все раком в барі пропили!»

МИТТЄВЕ І ВІЧНЕ

Довести, що таке "вічне",
Взявся кум Іван.
Він налив в стакан горілку
Й показав стакан:
– Це за мить ковтнути можна.
Фізика проста!
Тільки от на мить цю вічно
Грошей не хвата.

ПОДАРУНОК ДРУЖИНІ

Кум дружині в подарунок,
На жіноче свято,
Вирішив, –щоб там не було, –
«Москвичка» придбати.
Ще з осені складав гроші:
Продав бичка, свині...

Не доїдав бідолаха!
І хвалився дружині:

«Ти як сядеш, моя краля,
Зі мною в машину,
Буду возить куди схочеш,
Як малу дитину!!!»

І таки придбав весною
«Москвича» на свято.
Але ж свято міжнародне
Святкують дівчата!

То ж додому не доїхав.
Ще із базару
Набрав в «Москвич» дівчат купу,
Як того товару...

І де дівся? По ці пори
Пішов за весною!
(Його жінка своє свято
Святкує зі мною...)

Куме, брате, відізвися,
Я тебе благаю!
Бо мене твоя дружина
Скоро доконає!!!

НІМА РИБАЛКА

В тумані берег. Жаби сплять.
Куми над вудками сидять.
У кума Гриця їх аж вісім,
А у Степана їх аж п'ять.
Десь в небі линуть літаки.
Десь хлів підрили пацюки.
Куми ж над вудками ворожать,
Як то заядли - рибаки!

Над ставом сонечко встає,
Роса іскринками плює.
А кум із кумом, у нірвані -
Бо риба з ранку не клює.

Мовчать куми, як в німіні,
Мовчать, як риба, що на дні.
Заклались на три літра пива:
Мовчати, десь іще три дні...

Гойднувся в Гриця поплавок.
А Гриць куняв, під хвиль шумок.
Степан хотів кричати: «покльовка!»,
Та зуби зціпив на замок...

Зірвавсь в Гриця точно СОМ!
Хотів Гриць гаркнуть матюком...
Та глянув мовчки на Степана
З великим і шаленим злом!

Стоїть над ставом пелена.
Ні звуку не несе вона.

Хоч і туман вже пропадає,
І жаба квакати почина.

Та й животи в обох бурчать.
Не їли вже годин... хто знає?
Пора б уже й перекусити.
Та як це в голос розказати?

Степан, хоч не художник сам,
Та мислі не продасть чортам.
Малює пляшку на болоті
І пише: «САМОГОН ПОДАМ».

Гриць зрозумів такий натяк,
Хоч теж не Репін, аж ніяк,
Малює ще одну півлітра
І далі пише: «ЦЕ КОНЬЯК».

Тепер кумам не до вудок,
Коли відкрився худ-гурток.
Вони почали малювати,
Все, що принесли на ставок.

І на болотяному тлі
З'явилися перці, цибулі,
І хліб, і сіль, і помідори,
Ну, як на кожному столі.

А зупинилися коли
Обоє в голос заревли:
«Що того пива? Лиш три літри...
А ми б тут їли і пили!»

І вже ніхто з них не мовчав,
Свої закуски діставав.
І пили, їли, і співали
На весь, можна сказати, став!
Від цього дійства, аж із дна
Проснулась риба. Дивина!
Але то правда, ОТАКЕННА!
Та ще й як кит була одна!

Крючки зривала чимала,
Ну, розміром, десь із вола.
Хотів Гриць витягти русалку...
Русалка вудку утягла.

Скінчився кльов аж під обід.
І виступив на скронях піт -
Тягали, вудки поламали...
А від закуски - в кущик слід.

Зібрались. Йдуть порожняком,
Як самогон із коньяком.
Душа ще потребує рибалить,
Хоч ноги ходять під кутом.

Дісталися куми села.
Рибалка мислі завела,
А мислі наперед все мислять:
Де ще дістати з пів кіла?

Степан на Гриця зір втика,
Як то корова на бика:

«Бач, забалакав, значить винен
Мені ти літрів три пивка!»

Гриць на Степана очі злив:
«Ти перший сам заговорив,
Це ти мені повинен пиво,
Бо я ще трохи не допив!»

Короче так, забувши злість,
Купили пива літрів шість.
Рибалку пивом шліфували,
Поки русалка вудку їсть...

І так поснули в копичках,
Подалі, щоб не на очах.
І снилася кумам русалка,
І риба розміром з бичка.

Шановні, хто на став іде
Гачками пестити себе,
Не зарікайтеся мовчати -
Сучасна риба пісню жде!

А я досвідчений експерт
Так малював кумів портрет,
Що сам навчився не мовчати,
Бо та русалка жде концерт!

АРГУМЕНТИ

В світі цілім, в світі новім,
У світі великім
Політичним аргументом
Стали черевики.
Ними гатять по трибуні,
У лице жбурляють...
Ніби так дипломатично
Взуття прославляють.
І я хотів прославити
Свого капця. В груди
Кинув його своїй тещі –
Хай дивують люди.
Капця кинув. Тещу вцілив.
Та й прорахувався:
І без капця, й без дружини,
Й без волі зостався.
Он яка у новім світі
В черевиків вада –
Когось вона і прославить,
Когось і посаде...

ПРИЄМНО ВСТАТИ НА СВІТАНКУ

Приємно встати на світанку,
Сьорбнуть пивка літрову банку
І плюнуть вниз із висоти.
Минуле згадувать не треба,
Щоб всі гріхи тягнуть на себе.
В минулому то був не ти!

Ну й що, що винен брату "бабки",
Пропив сім'ю, доповз до крапки,
Якщо була колись сім'я...
Шмальни пивка, вперед дивися.
А щоб на тебе брат не злився,
Скажи, що «брав бабло не я!»
Ну й що, що смикав куму чуба,
А шефу зичив дати дуба,
Матюжив в гриву і сідло!
Не згадуй те. Пивку віддайся.
У тім, хоч кайся чи не кайся,
То ж не с тобою це було...
Не при минуле за собою,
Прокився з свіжою голвою,
Попий пивка, гляди крізь час:
І брат пробачить, пожаліє,
І шеф люб'язно потепліє,
І небо враз заголубіє,
Трава кругом зазеленіє,
Майбутнє вилікує нас!

НАНОФІГА

Заривається читач
З головою в книгу,
І, як вдало хтось підмітив,
Бачить тільки фігу.

Смакувати фігу в книзі -
Нано інновація.
Спонукає до читання
Самоізоляція.

Самосвіт і сампочин,
Та ще й сам у ліжку...
Фіга там, і фіга тут,
Хоч закрити й книжку.

СПРАЛЬ КАНАБІСУ

Селянський труд оспіваний в книжках,
А книги наші тільки те й писали,
Як наймички серпом пшеницю жали,
Позаду залишився у віках.

Серпи згнили, в полях гудуть Джондіри,
Новітній на селі метаболізм:
Старіють й мруть колишні бригадири...
А замість них прийшов капіталізм.

В село яке вже вижило із себе
І ланкову, і дойку на зорі,
Де залишилася одна дорога – в небо,
Канабіс завезли госпідарі...

Тут коноплі своєї наче валом,
Куди не глянь, як в бур'янцях блошви!
Але своя дурня - дурня та даром.
Цікава та, що потребує грошви.

І от, взялись селяни що є сили
Канабіс медичинський примірять:
Пилю його і під язик ложили,
Купались в ньому. Божа благодать
Тоді прийшла, коли його курнули.
Під плескіт рук вікоповажних дам
Вікопохилі мужики шмальнули в хлам
І племіннячу пісню затягнули.

Коли канабісу курнули і баби,
Дарма, що статус того був медичний,
Пішли в танок, в зашмал хореографічний,
Поперло в юнь і пятки, і лоби.

І знову в'ється й червоніє знам'я.
Рахує трудодні весела ланкова.
Сільраді мир! Хай план живе!

Канабіс з нами!

І партія наш камарадо, як жива!

І знову ковбаса із натуральним м'ясом,
І за електрику платити копійки.
Великий жовтень! Мультики у маси!
І революція до смерті, на віки!

І знову в бур'янцях і душно, й нудно,
І знову вороги на нас з усіх країн...
За світлу старість і щасливі будні
Спасіба вам, таваріщ арлекін!

З РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ

Що ти, сину, у планшеті

Все сидиш, сидиш...

Так літа свої дитинства

В мультиках проспир.

Покажу тобі я справжні

Ігри для дітей.

Взяті чисто із природи,

Без "окей" і "плей"...

Так я грався у дитинстві,

У старі часи,

Коли мій спортивний одяг

Був лише труси.

Ось візьмемо моцну гілку

З липки чи дубка.

І змайструємо рогатку –

Гаджет козака.

Нею вцілить можна в око,

Зброя не проста!

Задоволення безмежне

Влучити в ката...

А коли ката немає,

Можна і вікно

Роздзурпелити напевне,

Бо скляне воно.

Покидай свої картинки,

Камінець клади,

І розтягуй що найліпше,

Та пускай туди!

Дзень-дзелень! Розбита шибка?
То за шкоду знай:
Друга серія розваги –
Бріджики знімай.
Я твоє безпечне місце
Ремінцем вшмалю!
Таким чином я із тебе
Козака ліплю.
Так дідусь ліпив у мені
Гетьманські вершки.
А зліпилось, те що вийшло –
Бовдур без башки...

СТРОГА БОМАЖКА

Виїзний прийом хірурга
В дикому селі...
Дід показує болячку
Й просить костилі.
Доктор взяв бомажку строгу,
Почухав потилицю,
Написав: «Незамедлительно
Видать деду миліцу...»
Дід бомажку прочитав
Й доктору признався:
– Мильницю мені не треба,
Я вже підмивався...

ЧОГО НЕ ХВАТАЄ У БУР'ЯНЦЯХ

У бур'янцях все є: і мед і коровай,
І гарні намолоти урожаю.
Й свобода є - у кого не спитай!
Та дуже гіперлупа не хватає!
А був би гіперлуп, який мін транс,
На експорт мед й свободу, потягнули –
Усі разом, хоч скопом, хоч за раз
Куди завгодно миттю дременули б!
А маємо лише гіпергарем,
В якому перекохане все збіжжя!
То краще ви до нас повзїть, наллєм!
Хай славне буде наше бездоріжжя!

ДИВИНА

Ну нема чому вже в світі
Дивуватись щиро.
Ну хіба що рак десь свисне
В нетрях прозорливо.
А все інше не звертає
На себе уваги.
Звикли ми до парадоксів
Брехні, як розваги.
Особливо звикли слушно
Вірити в майбутнє,
Яке стане наче медом,
А ми наче трутні –
Будем жити не тужити
І запліднювати...

Тільки треба за майбутнє
Вулик зіпсувати!
Всі москальські медоноси
Треба побомбити,
Через них карпатські бджоли
Мруть несамовито.
А от нектар, що у ляхів,
Або у Канаді,
То такий нектар, що треба -
Бізе в шоколаді!
Не дивуємось нічому,
Ніщо не правдиво,
Навіть лента в соцмережі
Пісна щодо дива.
Не здивує, не розбудить
Ні кір, ні пожежа...
Та все ж є одне: як гасне
Електромережа!
Ти диви! Уже й здивує
Сонечко на сході.
Блін, і дощик якимось мокрий,
Й бур'ян на городі.
А якщо який комарик
Муху в куц тягає,
То це диво – сенсація,
Аж дух переймає!
Все, скінчилось диво дивне.
Відремонтували...
І гайда до моніторів –
Електрику дали.

ГОРОБЧИКИ ЕПІЧНІ

Майже ранок. Зірка в небі.
Спить подружжя тихо...
За вікном горобчик-хлопчик,
Поряд горобчиха.

– Ти бачила? Ти бачила!
Таке витворяли,
І так, і сяк кохалися,
Не переставали...
Що то люди, а не птахи.
Любові ковтули
І щасливі, як то діти,
Під ранок поснули.

Я ж тобі по-усілячки
Кублюся і гожу,
Та все щось таки не так...
Зрозуміть не можу.

– А що вже тут розуміти?
Тільки "пурх" і "ців"!
Камасутра ж написана
Для земних ссавців.

Ми пернаті, не примати,
Наша хата – небо!
От коли в польоті піймеш,
Буде те, що треба.

Зірвалися горобчики
У небо ранкове,
Пурх і ців! Ось-ось горобчик
Горобчиху злове...

Та на те любов небесна
Солодка й гірка –
Бо потрапили обое
В двигун літака...
І трагічно, і епічно,
Й морока пілоту.
А ссавці сьорбнули кави
Й пішли на роботу.
Тим, хто мріє про небесну
Любов на віки:
Ми не птахи! Крім нас в небі
Є ще й літаки.

НА СЕМЕНА МИ НА МОРІ

На Семена мрячно в небі,
Мокрик накрапає.
Та сьогодні діда осінь
Цим не налякає.
Він вдів шорти і маечку,
Кепочку-лимончик,
Хлапани на босу ногу,
І включив музончик.
Біля клуні розложився
На якесь корито,
Показав, що відкриває
Сезон оксамиту.

Баба діду підіграла:
Вдягнула бікіні,
Окуляри, що від сонця,
Й капелюшок синій.

Устромила коло діда
Парасолю пляжну.
Умостилась з капучіном,
Як дама поважна.

Дивно, як життя заносить
На старість людину,
Бо вдають себе на морі,
Десь на Апеннінах...

Та не все оте так просто.
Треба фотки зняти,
Щоб по вайберу відправить
Внукам, аж у Штати.

Внуки в Штатах народились,
Там живуть по нині.
Навіть і не уявляють
Як тут в Україні.

Баба викланцала селфі
Сучасним планшетом,
Далі пише внукам текстом:
– Ми з дедом, З ПРИВІТОМ!

На Семена ми на морі. –
Дай Бог ще не вмерли! –
Отримали дві пенсії
Й в Грецію поперли.

Діду дали субсидію –
Центнер антрациту,
То чого ж сидіти вдома,
А не відпочити?

Я все літо на городі
Вирощую фігу.
Я на фігах заробила
В спині гиргилигу.

А тут грецьке тепле море
ЛЄЧЕБНІ мусони...
Ми ж тепер безвізу маєм,
В оздоровчі зони.

Дід на пляжі загорає,
Їуняє, ще з ранку.
Його морить грецьке море,
А в клуні слив'янка...

Він би міг і самогоном
Лічитись до гику,
Та він знає: Афродіта
Наб'є йому пику.

Он ГРЯЗЮКА, он БАГНЮКА –
То грецька природа.
Наша раз у десять ліпша,
Бо у нас свобода!

Там комора протікає -
То грецька комора.
Нащо б ми свою таскали
З собою на море?

Так що живемо, не тужим,
За вами скучаєм.
Приїжджайте на гостину,
На сальце із чаєм...

Якщо їхать не хочете,
Сидіть, де живете!
Бо нашими дорогами
Голову зірвете!

Дід почув, що пікнув вайбер
І фотки залились:
– Гай, бігом, тікаєм з пляжу,
Бо скажуть СКАЗИЛИСЬ...

Опаскудять язиками
Й мозгами із гречки,
А фантазій і амбіцій -
Ціле море грецьке!

Внукам, точно, по вайберу,
Як ми тут живемо.
Ми вік моря не бачили,
То ж і не помремо!

МОРАЛІ ПИЯТСТВА

Допився чоловік до мрячки
Туманної стабільної в очах.
Стандарт такий: у хату лізе рачки,
Як драгий пес на чотирьох ногах...

Лягає мовчки, там де черевики,
Або де віник, швабра і сміття.
Немає вже і форми чоловіка –
Ганчірка, що облизує взуття.

А там в душі у нього всесвіт цілий,
Галактики нездійснених висот.
Хропить, філософ, через стіни, без могили,
З Ейнштейном розмовлятиме от-от...

А всі довкола новину розносять:
До чого п'янка чоловіка довела!
Пропив усе, ба навіть ходить босий.
А більше всіх кричить – хто налива.

Та от назріло в чоловіка просвітління
І мрячка зeszла, наче вранішня роса.
Він оприлюднився, і зав'язав з хропінням,
І навіть шевелюру вимив й розчесав.

І тут вже всі спішать оцінку дати:
От бачиш, можеш! За це й випити не гріх!
Тепер вже можна й коньячку піддати...
Хто налива - наляє більше всіх.

Ну що ж ви, люди, якось не стабільні.
Усе вам те не се, і це не с'як.

Ну, пив гамулу – пойло посиніння,
Тож нічого тепер хлєптать коньяк!

Хто бачив толк в бодягах і портвейнах,
Хто мрячку слухав, наче анекдот,
Хто майже розмовляв з самим Ейнштейном,
Той коньяком не мурзає дрес-код.

ВИПУСКНИК

Випускається синок з середньої школи.
Він навчивсь писати "Ба-ба" і ганять футболу.
А тут тобі вділи френча, начепили стрічку
І заставили читати віршик про хімічку...
Бо вона в прозорі штуки сипала сполуки
І навчала, як не брати небезпечно в руки!
Тож, спасибі, синок каже, вчителям й науці,
Я тепер не буду брати вже й важкого в руці.

ПОРОСЯ ПЕРЕД ВИБОРАМИ

В будні дні жирує Куцька
На помийках, сухпайках...
Сонно хвостиком марудить –
Відганяє мух-комаха.

Та буває раз на місяць
Сон свинячий оджене,

Підірветься, хрокне радо
І в корито рило пхне...

Що ж поводиться грайливо
В певні дні і в певний час?
Це в кінці, або спочатку,
Вибори завжди у нас!

І вона, свиняча морда,
Знає: саме у ці дні
До корита потрапляють
З столу ласотки одні.

Рефлекторика свиняча
Пам'ятає ще з весни –
Кандидатів вибирають, а
Кормлять виборців вони.

Обіцяють, пропонують,
На почин банан дають.
Виборців в ці дні годують,
Наче на убой ведуть!

Так із виборчого столу,
Що копійкою гуде,
Щось завжди і поросятку
У корито попаде!

То ж буденно сонна Куцька
Зводиться в ці дні з ума –
Біжить Куцька годуватись
До корита з усіма!

КВИТАНЦІЯ

Заплатила Галя штрафи
Дуже комунальні
І платила службам гроші
Чисто натуральні.

Сидить тепер серед двору –
Ноги на розпашку...
Тут сусідку в двір принесло,
Стару бабу Сашку:

– Як ся маєш? Заплатила?

Йой, питати мушу...

– Заплатила, що не видно,
Квитанцію сушу!

Баба моцні окуляри

Вдіва для оглядки:

– Йой, то в тебе тут розписка
І мокра печатка!

КОНЦЕПЦІЯ

Світ полинув у бродіння,
Весь трансформувався,
Розсипався на пристрасті,
Раком розхристався.

Та цицькою фарбу маже –
Створює пейзажі,
Той все більше нижчепупом
І не те покаже!

Щоб виділить себе в світі
Між екстра-еліти,

Кум вирішив сідницею
Картоплю посадити.
Як йому таке вдалося
Ніхто не вгадає,
Та картопля за пів літа
Ледве проростає.
А то навіть під кінець
І бадилля згнило...
Факт у тому – чим садив
Таке і вродило!

ЗВІТ

Звітував муз колектив -
Дримцяли гармошки:
Грали, весело співали,
Танцювали трошки...

Та замало звітувать
Одними піснями.
Треба вжарить закаблуком
Схеми й діаграми!

Так в культурі повелося,
Бо змінили вектор.
І концертом керував
Бувший архітектор!

Міряв пісню ватерпасом,
Метрами і грамами...
Всі співали, танцювали,
Грались з діаграмами.

Та це було б пів біди,
Хоч муза й стогнала,
Галя, яку підманули,
Метрів сто палала!

Ось, як хочеш закаблуч
На бумазі схему,
А гармошку й маракаси
Випустять на сцену...

Тут же біда зачалась
В іншій "какофонії" -
Будівництвом керував
Клоун з філармонії!

Він у звіт, замість пісочку,
Буту і цементу,
Клав блискучі конфетті
Під аплодисменти!

ДЛЯ ЗДОРОВ'Я

Санітарка літня Хриська,
Віку їй без зносу,
Оголила свої дриські
Хворому до носа...

Хворий очі відвертає -
Знудило, струсило...
А гукати чи тікати
Нема змоги й сили.

У палаті знявся гомін
Істерик до визку:

Таки знов загонить в кому
Оголена дриська...
– Хай дивиться! Вона дриськи
Перед носом водить.
– Це об'єкти його стилю
Сучасної моди!
Коли він, редактор шоу-
Програм телепрому,
Мені дриськи показував
Не думав про кому?!
То хай тепер він побачить
Й моє безголов'я,
Таке ж саме, що з екрану
Радив для здоров'я!

СОН ГУЛЬТИ

Чоловіку сон приснився.
Весь про білого коня.
На коні він аж до ранку
В небі зорі розганяв...
Невдоволено проснувся,
Злобно весь палахкотить,
А із боку його жінка
Смачно, яко янгол, спить.
Щось так солодко муркоче,
Наче когось обніма...
Муж штурхає: «Прокидайся!
Ач, розніжилась, чума!»

Поки я у сні на небі
Вершу справи і діла,
Ти у своєму знову чорта
У постелю затягла!

– Та якого ж чорта, Васю? –
Пробудилася жона.
Признаюся, отдалася...
Лиш за цівочку вина.

Уікенд мені наснився.
І Поплавський – то ж не чорт.
Ми й тебе гукали, Васю,
А ти зник за горизонт.

– Ах ти гультя, безпробудна...
По другому не назвеш!
Хочеш, спи із ким поклато,
Гидко, що без мене п'єш!

ДУРНИЙ СПИТЬ – ДУРНЕ СНИТЬСЯ

Є сні віщі, є не віщі.
А є і мерзенні.
То насниться купа з дупи,
То гроші зелені...

То кохання безугавне
На центральній площі,
То монахи, ченці святі,
Чи їх святі мощі.

А то якось наснилося,
Що був журналістом.
Освітлював правду-матку
Професійним свистом.

Насвистав всього по трохи
Для свободи слова,
А головне - свист художній,
Солов'їна мова!

Де не взявся в мому сні
Заспаний редактор:
– Досить свистіть віртуально,
Треба класти факти!

Став я факти накладати
По нитці із миру.
Наклав раз, наклав удруге,
Як у миску сиру...

І таке наклав утретє,
Що вам і не снилось.
Так на мене "мас-медіа"
Уся покосилась.

Перекинувся тоді я
Водієм маршрутки.
(Дальні рейси "Київ-Опа",
Двоє через сутки).

Зелень всюди в штани ложу
І у бриджі ложу,
А з боргами на маршруті
Впоратись не можу.

Куди піти на роботу,
Щоб підняти статус?
Став я доктором тваринним,
Скотів лікувати.

В'яжу я скотам пов'язки
Від грипу і чумки,
В'яжу морди і копита.
А в голові думка:

Де приткнутися у світі?
І тут тобі на те:
Обираюся пожити
Трохи депутатом.

Та не тим, що має пільги,
Квартиру і квоти.
А маленьким, безпринципним,
Щоб дурню пороти!

Поров раз, поров і вдруге.
Для дурні надувся.
І так таки напоровся –
Від цього й проснувся...

Біля мене є що клалось,
І все, що ложилось...
І таке воно справдішне,
Що наче й не снислось.

Так що сні є всякі різні,
Всяк собі сон має.
То ж бо правду кажуть: розум
У снах віддыхає...

ЮВІЛЕЙ У БРАТА

Брат заможній і багатий
Ювілей святкує.
Всіх запрошує на свято,
Кожного рахує:
Це родичі, це знайомі,
А оці з доляром...
Гостей в кучу поєднати
Важко ювіляру,
Бо в суспільстві фінансовість
Така розвелася:
Нема рівних, нема чесних –
Душа продалася...
Довелося припертися
До брата на свято
Меншенькому – в кого діти
Босі і репана хата.
Три години у під'їзді
Меншенький простояв:
Гукав, дзвонив, ледь не бився
В двері головою...
А коли вже плідно плюнув
І зібравсь додому,
Старший вийшов і з квартири
Й щиро повідомив:
«Я ж мав совість і тебе
Запросив гуляти,
А ти б уже мав би совість
І не приїжджати!»

СТЕПАНОВА КОБИЛА

Фермерував Степан красиво:

Поля горохом засівав.

Кобилу давню і брикливу

В борінках ржавих затягав.

«Джондіри» тихо, міражами

Косили, сіяли і жали,

Ну, а Степанова кобила

Як трактор в полі гуркотіла:

«Горох-торох, горох-торох...»

І урожай в Степана здох!

Нема ні зернятка, ні сіна,

Лиш на кобилі сохне піна.

А знов весна, та сіять треба.

«Давай зерна!» - блага земля.

«Посій зерно!» - благає небо,

А грошей в фермера нема.

Селянська заздрість груди давить...

Степан цигарку закрутив,

Намазав пензликом об'яву

І на аптеці почепив.

Сльоза фронтально пробивала

Усіх, хто те читав письмо:

«Селяни! Жити важко стало!

Міняю жінку на зерно!»

Сусід розчулився. Від жалю

Приніс дві пригорщі зерна.

І до Степана: «Мало, знаю,

Та треба жінка на два дні.»

А брат? Той взагалі від себе
Приніс зерна ледь не кіло
І каже: «Жінка вся не треба,
Мені лиш місце... де сідло!»
Як там не є, а міражами
«Джондіри» сіяли і жали.
Ну, а Степанова кобила
Реально знову гуркотіла!

КОПИЦЯ

Степан хотів продать копицю.
Як це зробить Степан не знав.
Щоб куплі-продажу навчитись,
Він до сусіда завітав ...
Узяв горілочку «Перцівку»,
І цибулину також взяв.
під цибульку та горілку
Сусід Степана навчав:
«Щоби добро продать, Степане,
Потрібно розгорнуть рекламу!
Бо без реклами нікуди
Не ходять навіть поїзди...»
Науку з «перцем», як зумів,
Степан, на раз, перекурив.
А недопалок від цигарки
В копицю кинув...
Йолки-палки
Так не горіли як оце
Сінце з протяжним вітерцем...
Згоріло сіно, клуня, хата...

І віз, і мотоцикл згорів!
Не став Степан за цим страждати,
Родині гордо заявив:
«Пробачте діти, жінка, мама...
Це все гаразд, це все реклама!
Приїхали аж три «пожарки»,
Дві міліцейські іномарки,
Кореспонденти із столиці...
Тож, дорога була копиця!
За неї можна було б взять
У баксах може тисяч п'ять...»
Сусід також рахує й лестить:
«Згоріло в євро тисяч десять...»
Тут теща взялась рахувати:
«...Чи сіно мати, чи перемати!
Згорів би краще рідний зять!»

ЖЮЛЯ І КАЛЯ

Нема сумнішої трагедії майдану
Ніж повість про Жюльєну і Каляна.
Безхатченко аж репаний
На прізвисько Калян
Курил бички-недопалки,
А хтів курить кальян.
Жебрачити на вулицях,
Чи ритись в смітниках
Доходу не приносило,
Щоб мати кут і дах.

У час політбуремності
Тримай за вітром хвіст.
Він вивчився за покликом,
Став звісно - активіст!

Професія майданити –
Це не курить кальян,
Зате: із фільтром куриво,
Чайок і свій паркан.

Калян протестно вилюднів,
Вдягнувся в камуфляж.
Під час якоїсь гідності
Спав у наметі аж.

І знов шукають навчених
Майданних роботяг
За чай і повечеряти
Носить протест і стяг.

– Це ми на раз поносимо,
Хоч прапор, хоч гроби,
Бо є спеціалістами
Протестної доби!

Так відповів куратору
Досвідчений Калян,
Вдягнувся по професії
Й поперся на майдан.
Одна модель провулкова
На прізвисько Жюльєн
Помадою не мазалась
Уже з давніх-давен.

У неї вуса вирости,
Як крила, хоч пушком.
Провулок їй як подіум,
Майдан – аеродром...

А тут провулком їхали
Майданні братани.
Жюльєна причепилася,
Як пляма за штани.

Жюльєну взяла братія
З собою на майдан.
А там у центрі натовпу
Вже щось куриє Калян.

Їх погляди зустрілися.
Кохання не проп'єш.
Калян вдавився куривом.
Жюльєн спіткнулась теж.
Їх душі притягнулися,
Як мухи до помий.
Серця не розмагнітити
Хоч "владу геть" завий.

Та от біда – куратори
Розвели різно їх:
Калян за пропозиції,
Жюльєна проти всіх!

І треба по сценарію
Жбурляти щєбінь й бут
У натовп, щоб всі бачили,
Як мирних бідних б'ють.

Хто в кого вцілив цеглою,
Кому хто бут вкидав -
Не скажуть вже історики
І свідків чорт прибрав.

Жюльєна в морг потрапила.
У травмопункт Калян.
До блиску шин поліція
Зачистила майдан.

Розбіглися куратори
За дальній парапет.
Лишився у Каляна стяг
Й пів пачки сигарет...

Він, розгорнувши прапора,
Зайшов у морг, а там:
Жюльєна, як мальована,
І ще й без трупних плям.
Накрив Жюльєну прапором
Майданний активіст.
Й пішов на міст топитися,
На аварійний міст.

Вже років тридцять начебто
Себе міст пережив.
По ньому всюди тріщини,
Але іще служив.

І став Калян на поручні
Фарбовані під стяг,
Та й обвалився міст під ним.
Й у вир води потяг.

Жюльєна вся під прапором
Зігрілась, одійшла
Від побиття, отямилась,
На диво ожила...

І бачить: Міст провалений,
Гарчить автозатор,
Бо тягнуть з виру бистрого
Каляна на бугор.

Звела у небо рученьки
Жюльєна: – Боже, збав!
Чому ж мене на поручнях
Калян не зачекав?

Ї побігла на червоний миг,
Що світлофор вімкнув.
А там вже бампер лануса
Її в асфальт припнув.

Калян у штучне дихання
Зробили лікарі.
Він воду зовні виригнув,
Аж світлофор згорів...

Та пізно. Того лануса
Ніхто знайти не зміг.
Хоч номер знали знаковий:
"ВО-ЛО-ДЯ. Кривий Ріг"

Калян від безпорадності
Назад води всисав
І з поглядом у завтрашне
Бездиханний упав.

Урочистий був похорон.

Ховали їх обох.
З усього світу з'їхались
Хто лох, і хто не лох.
На землях між кадастрами
Стоїть бугор-курган.
На ньому бутом виклали
"Жюльєна + Калян".
Летять лелеки з вирію
І вниз плюють салют.
Ворони – ті й без вирію
І каркають, й плюють.
А партії з'єдналися!
За що стояв майдан?
Без всяких пропозицій
Один єдиний клан.

ЯК В ЄВРОПІ

– Як в Європі заживемо! –
Об'явив синок з воріт, –
Для ужитку в школу вводять
Нам латинський алфавіт!
Тепер "хліб" і "хата" будем
Називать на букву "ікс",
"Сало" з букви наче долар,
Ну а шістка якось... "сікс"!
Мати щипчика впустила,
Що чіпляла ним прання:
– Да-а, багато буде "іксів"...
Де не глянь, кругом херня.

ДОЖИЛИСЬ

Дожились. Й сусід продався –
Вже не п'є, а лизька...
Не купує самогону,
А купує віскі...
Не вживає медовуху,
П'є англійське бренді.
Не до смаку макоржаник,
Їсть німецький крендель...
Вже не хоче нашу “бабу” –
Хоче топмоделі...
Скоро сам так розіпнеться
Геєм на панелі...
Нема нації на світі
Такої дурної,
Не у смислі, що без мізків,
А в смислі такої,
Яка б себе ославляла,
Іншим продавала
І за бубку животіти
Грудку віддавала...

БІЗНЕСОВА ТАЄМНИЦЯ

Хто де й на чому заробляє
Ніхто нікому не розповідає!
А в нового крутого Гриця
Розкрилась бізнес-таємниця...
Гриць починав свою кар'єру

В колгоспі скромним інженером.
Бо він і в спеку, і в морози,
Із ферми гній в поля вивозив.
Тож в час економічного потопу
Гриць відправляв наш гній в Європу!
В селян за безцінь гній скупляв
І за кордоном продавав!
Тож органічні екскременти
Принесли Грицю дивіденди...
За кілька років, як годин,
Гриць став і новим, і крутим!
І звідки гроші брались в Гриця –
Була велика таємниця!
Та якось Гриця припекло
Припертись мерсом у село.
А там пряменько на дорозі
Лежать склизькі млинці навозу...
Велика швидкість мерседесу
Знесла у ті млинці колеса.
Гриць круть задком і передком –
Й не зупинивсь перед стовпом.
В один стовп тиць!

В другий стовп тиць!

Живим лишився лише Гриць...
А із новенької машини –
Лишилися руль, кардан і шини.
Гриць на машину подивився
І таємницею розкрився,
Він так признавсь на все село:
«З гімна взялось – в гімно й пішло!»

ВІЧНИЙ СОНЯЧНИЙ ГОДИННИК

Реформують центр району.
Бідний той район.
Не фонтан район, звичайно,
Скромний регіон.

А в районі, в самому центрі
Є фонтан сухий.
Не крутий фонтан, звичайно,
Але вартовий.
Не розводять в нім русалок
Навіть для краси,
За те вказує години –
Сонячні часи.

Якщо сонце рано блисне
І розтане мла,
З'їдуться аж до фонтану
Люди із села.

Коли сонце пре, бо стало
У зеніт воно,
Тінь від прапора спадає
У фонтан на дно.

Прапор точно, згідно сонця,
Похиливсь на бік,
Щоб зв'язать з меридіаном
Часовий відлік.

Якщо хтось коло фонтану
Під пивко дріма,

Це вже вечір. Із району
Виїзду нема.

І хоча фонтан працює,
А нема води,
Дні, епохи історичні –
Всі ведуть сюди.

Тут було кафе "Веселка",
Поряд ресторан.
Пили там усяку воду,
А мілів фонтан.

На фонтан сам вождь дивився,
Звівсь на постамент
Й зирив так, що таки зняли
Бронзовий цемент.

Це в ім'я вождя складали
Генеральний план,
Ткнули пальцем і сказали:
«Тут буде фонтан!»

А тепер тут із заліза
Дуб вай-фай зроста..
От, до нього не хватає
На цепку kota,
Щоб казав уліво байку,
Вправо – анекдот,
Як палац культури нищив
Гроші на ремонт.

А палац тут ні до чого,
В нього ніц карман.

Гроші жерла не культура,
Їх зжирав фонтан!

У сухий фонтан монетки
Дядько не кида,
Щоб не виткекли крізь пальці
Гроші, як вода.

Може змінить все реформа,
Час прийде новий,
А фонтан – годинник вічник,
Бо то вартовий.

БІС У РЕБРІ

Дивиться мужик в люстерко,
Сивину шукає.

– Чого так замилювався? –
Дружина питає.

– Та, як кажуть, сивина
В бороду сідає,
Неодмінно біс в ребрі
Танцює й співає...

Оце ж, хочу поголити
Кляту сивину,
Бо цей біс перетворився
Вже на сатану!

НАУКА ПРО ЧОРТА

Прикмета є, що в темноті –
Пора збіговиська чортів.
Щось риють, б'ються, реготять...
Всі сплять. Тільки чорти не сплять.
То, щоб чорти не лізли в хату,
Потрібно хвіртку зачиняти.
Забув закрити хвіртку, сину,
Чекай чортів в нічну годину! –
Так батько сина научав
Й закрити на ніч двір послав.
Та от кмітливе хлопчєня
Схотів побачить чортєня.
Він хвіртку щільно не закрив,
Маленьку щілинку лишив...
Бабуся-теща пре в дорогу:
Не повідомила нікого
І в гості, попри вік і кризу,
Приїхала нічним сюрпризом.
Спочатку грюкнули дверцята
Та заскрипіла хвіртка клята,
Зачовгало в дворі ногами
І гепнулось із матюками...
Сім'я схопилась. Син до татка:
Не бійтеся, це чортєнятко.
На це мамуся верещала:
Знову чортів понапускали!
Та коли світло увімкнули,
Не тільки про чортів почули –

Хто, де і як повинен жити,
Де треба шлангу положити,
Куди граблі треба ховати,
А не під ноги їх кидати!
Тож зятю, бо такий вродився,
Хай чорт на ньому б одружився!!!
До ранку вся сім'я не спала,
Бабусю-тещу лікувала...
Запам'ятав урок синок
Й запер вже хвіртку на замок.
Бабуся, хоч своя рідненька,
Та чорт із неї не маленький!
І хоч малесенька щілина
Чортяка влізе як людина.

КЛОУН СКОРО ЗАБУХАЄ (етюд сучасності)

У цирк тепер ніхто не ходить.
Слона продали в комбінат.
Верблюду плює вже й без нагоди,
Не бачучи де брат й небрат.
Тигр з голоду арену рие.
Підкопи скрізь – голодний квест.
Лев здох від гіподинамії,
Лежачий виявив протест.
Хоч кролик кулі ротом ловить,
Покинув цирк, втік в Діснейленд.

Ведмідь з гармошкою в рубльовий
Барліг заліг, як дисидент.
Ілюзіонщик десь у Штатах
Всі кошти цирку промотав.
Штангіст шлангує без зарплати,
Бо сам собі начальством став.

Крюків під куполом немає,
Страховку нікуди вчепить.
І клоун скоро забухає...
Так бреше, що пора запить!

От, блін, ку-ку яке настало,
За планом пшик – пропав пропан...
А все макака накаркала:
– Гей на майдан, гай на майдан!

ПАРАЛЕЛЬНА ПІРВА

Всі знаєте, як речі пропадають
Із під руки, неначе не було.
І потім всі гуртом оте шукаємо.
І навіть там, де бути не могло.
То щезне ручка, як писати треба,
Чи ключик від скарбнички пропаде.
А то душа сховається від тебе
Й ніякий чорт ту душу не знайде.
Пропав у кума трактор аж із плугом.
Учора був, а зраночку пропав!
Кум по селу ганяє круг за кругом
Й до кожного: - Ти трактора не брав?

Як детектив англійський, роздивляє
Через лупу можливий слід колес:
– Ну це ж не голка! Трактора немає!
Куди залізний кінь від мене щез?
– Випендрюється кум! – сміються люди.
Не малося у нього тракторів.
Як не було і змалечку й не буде!
Невже це кум на старості здурів?
– Як не було? Навіщо ця наруга?
Складав копійку, це була мета!
Ще вчора міг купити трактор з плугом,
А вже сьогодні втричі не хвата.
Це ж треба яка прірва паралельна
Десь утворилась що ніхто не зна.
Щезають трактори і ферми, і майстерні...
А чи не в голові така вона?

В БАЗАРНИЙ ДЕНЬ

Розложив чаклун товари
Широкого вжитку
На всі випадки людині
І взимку, і влітку.
У флаконах бережливість,
В колбах скупердяйство,
Лінь в солодкій упаковці,
У кульках зазнайство...
Мудрість – чай з Індокитаю,
Дурість – в пачках хмелю,

У мішках – зерно кохання,
Імпортне, з Брюсселю.

Щастя можна розпарити,
Як парять мівіну...

Та чаклун на все поставив
Несусвітну ціну.

Якась грама ліні й дурі
В ціні криголама!

– Щоб ти був, чаклун, іздох,
Совісті ні грама!

Та чи совість в тебе є? -
Кожен причитає.

А чаклун розводить руки:
– Совісті немає!

Совість зараз – антиквар,
Її не дістати,

Перестали виробляти
Ще в семидесятих.

В пережитках тепер совість,
Як стара газета...

Може десь на барахолці
Зламану знайдете.

ВСІ ЧЕКАЮТЬ ПЕРЕМІН

В селі збирала молоко
Трьохсотлітрова бричка –
Тягала бочку між дворів
Старенька кобиличка.

Два гральника уже в літах,
Лихі пенсіонери,
Тарахкали у доміно
Під тиском атмосфери.

Ще недалечко біля них
Жив їжачок в копиці.
Він шастав часто раз-по-раз
Через дорогу бричці.

А проти тину стовб стояв,
З сосни, для телефону.
На нім, щоби ловити гав,
Мостилася ворона.

Пес в буді гавкать не хотів,
Дрімав, щоб не бувало.
Тоталітарна панорама
Із дня у день стояла.

АЛЕ!!! Чекають всі новин,
Ба нового майдану,
Чи якомсь може інших змін,
Дай Боже, щось настане!

І враз змінився весь пейзаж:
Як бричка проїздила,
То кобиличка копитом
На їжачка вступила.

І гральники у доміно
Вмить закричали "риба".
Ворона каркнулала на пса,
Аж пес хвостом затріпав.
Бо писарчук, упершись в тин,
Хитаючись від стану,
Оголосив: що карантин
Автоматично, в нуль годин,
Змінився, вчора, щучий син,
НА ЩЕ ЯКИЙСЬ ЛОКДАУН!

СИТУАЦІЯ

Рік полинув високосний.
Шмат на землю не упав...
Клавка вмерла від ковіду,
Він таки її дістав!
Не прийшли на землю зомбі
Із навиритих могил.
А субсидії і пільги
Скасував якийсь дебіл.
Маска стала атрибутом,
Як візитка в портмоне,
Кожен носить й щиро вірить,
Що триндець його мине.
Повилазили з підпілля,
Всі хто в ничку очкував.
І тепер в живу очкують -
Апокаліпсис настав!

ПРО ЗАКРИТТЯ КАНАЛІВ

Каналів у державі завались:
По ним тече вода в сухі місцини,
Каналами спускають всякий бруд
І відпрацьовані харчі людини.

Канали всюди хвилі подають,
Ще й контрабанда з ними процвітає.
Канали лише засоби в житті.
Біда приходять тим, хто закриває.

Дружина якось перекрила той канал,
Де чоловіку самогонка потрапляла.
Не пив мужик! Але речовина
Копичилася доти, поки не прорвала.

Вже через інший кран. Але ж в напір,
В чотири рази більше в одне рило!
Дружина бідкалася: краще б я тоді
Маруську б матюками не сварила.
Якщо є споживач і є що споживать,
Між ними, як на Марсі, є канали.
І як ти той канал не закривай...
На Марсі он і досі не пропали!

ВИМКНІТЬ ЛАМПОЧКУ

Жінка вірила у Бога
І про це писала:
Десь у небі, в якійсь дірці
Лампочку включала.

Типу лампочка то щастя,
Дірка - зла година,
А вона, прости нас Боже,
Діва-Магдалина...

І як тільки десь у дірці
Лампочка включалась,
В Україні якесь лихо
День у день траплялось:
То канал почне брехати,
То гинуть солдати,
Президент кудись зав'южить
Відосик писати.

То рука чиясь чужинська
На вуха шепоче...
То депутат, що не слуга,
Слугой бути хоче.

То вакцину не купили,
Своєї немає,
А дохторка не виросла,
Бо мови не знає.

Задовбала всіх лампочка
Під куполом цирку!
Вимкніть її, не вмикайте!
Хай вже буде дірка.

Переписують закони
Під новітні тренди дня:
Без обмеження грабуйте,
Поки є обмеження!

– Жалко Клавку, жалко Клавку, –
Кум скорботно говорив, –
Брагу вигнати не встигла,
А я гроші заплатив...

Ще й весна така дебільна.
Це бабак її приспав.
Наче хтось для нас зумисне
Пульти від сонця заховав.

ПРО ПОЕЗІЮ В ЧАСІ

Залишились у спогадах
Бабіни, пластинки,
Радіоли, магнітоли
Та інші дуринки:
Типу плеєр із касетой,
Годинник "Монтана"...
Й гуморески віршовані
Павла чи Степана.
Ніхто доста не слухає

На хвилях нового
Поезію Руданського,
А чи Глазового.
Все здебільше тупа ржачка
Про піську і жвачку.
Стендаперство у натурі
Як словесна срачка!
Із древності доведено
Аж від Архімеда:
Тхне минуле нудниною,
А майбутнє медом!
Архімед у ванні зважив
Цісарську корону,
Ми ж занурюємо яйця:
Тонуть чи не тонуть...
Оце весело й не нудно
Матрицю пізнати,
І про всі кишкові шлаки
В голос розказати!
Соромно перед взірцями
Комедії й драми,
Непомітно опустились
Разом із штанами.

ПОРАДА БОЖА

Звернувсь до Бога від печалі
Мужчина в золотих літах.
На босу ногу мав сандалі
Й штани в не латаних дірках.
– О Боже, як же жити гірко!
Весь вік я, як червак, труджусь.
Не маю навіть на горілку.
Із злиднями весь час дружу.
Ти якось інших пхаєш в люди,
Автівки і посади їм.
Я ж никаю, як син паскуди.
Все що зароблю, те і з'їм.
Втекла дружина вже четверта,
Із кимсь рвонула на моря.
Бог мій, скажи мені відверто
Чом не достоїн щастя я?
Почув Бог скиглення знайоме,
Багато хто таке ж співа.
І зглянувся. Подібно грому
У мозок вкарбував слова:
– Ти не іспитуй Бога око,
І не шукай чужі чини,
Не пнишь в месії чи пророки,
А просто – залатай штани!

ЩО ТАКЕ ВЕСЬ СВІТ

Начитався кум теорій
І всяких доктрин.
Читачем в бібліотеці
Він бував – один.

І хоч плував Флінта з Кантом,
Брежнєва з Гейне,
Став начитаний, аж кажуть:
Тюрма не мине!
І в талмудах, і скрижалях
Вичитав, авжеж:
Бренді, чача, самогонка
Це одне і теж.

Він пізнав науку книжну,
І відкрив закон -
Ром, текіла і горілка
Той же самогон!
І як справжній науковець
Висновок зробив:
Пити треба все із понтом,
Що таке вже пив.

І читати треба з понтом,
Що таке читав.
Взагалі, весь світ словами
Хтось поназивав,
Понакроював кордонів
І всіляких меж.
І хоча всі назви з понтом,
А лайно таке ж!

ПРИЧИНА

Пилип клеїть колесо.
Велик "Україна".
Клей російський, латка польська,
Ще й китайська шина.

Розмонтовує, монтує
І дірку латає, а
Велик їде метрів сто, і
Колесо спускає.

Він ізнову ремонтує,
Латку прикладає...
Кінь педальний зашипить
І дух випускає.

–Ти вже тиждень замузаний, -
Доріка дружина, –
В тебе вже й на голові
Китайська резина!

Була б якісна резина,
Була б чогось варта,
Не плодились би китайці
Аж два мільярда.

Тут сусід настроєний
І своє вставляє:
– Клей російський і гібридний,
Це рука Кремля є.

Пилип голову почував:
– На все Божка Матка,
Я так думаю, що винна
Таки й польська латка.

Бо хіба відремонтуєш
З чужим "Україну"?
Як не маєш свого з чого,
Шукаєш причину.

ВСЬОМУ СВІЙ ЧАС

Бур'яни насіли в полі,
Як в душі гріхи.
Джерелом прорвало небо -
Киснуть лопухи.

Кум культуру не вгадає
В зелені кущів,
Начебто зійшло щось в полі,
Та бур'ян насів.

Просапати треба конче
Дині й кавуни.
Проситься сапа на грядку:
Дайте бур'яни!

Кум впродовж зайшов у гони,
Але нудно взявсь.
Став у поперек сапати,
Треба ж – обламавсь.

Він попробував зигзагом,
З центру починав.
Та бур'ян над ним сміявся,
Навіть процвітав.

Яким боком просапати:
Хрестиком, кружком,
Може шаховим порядком,
Буквой "зю" – слоном?

Мають катети спасіння
Диньки й кавунці,
Та от жоден не підходить
Вигнати зайців.

Як не кресли бісектриси,
Хрестики й кружки -
В середу кума готує
З кропом пиріжки!

Ось чому в процесі сапки
З баштаном біда:
Геометрію сапання
Портить середа.

Кинув кум сапу на грядках
Й до куми попер:
Пиріжки на черзі перші,
А баштан в четвер.

ШУКАЧ СКАРБІВ

Реагує всякий різно
Як світла немає:
Той матюжиться що курва,
Той владу згадає,
Той шукає батарейку.
Або якусь свічку...
А от кум, коли не видно,
Шукає налічку!
Переріє всі схованки,
Повза під кроваті,
Всі клунки повивертає,
Поки темно в хаті.
Ото тільки світло гасне
За якоїсь мами,
Хай би в тім обленерго
Вимкнуло мозгами!
А у кума усюношна,
Біс його заводить
По усім таємним ничкам...
І таки знаходить!
То десятка, то п'ятірка.
В штанах із концерту
Напомацки знайде сотню
Стірану й затерту.
Отак бува від зарплати
Ні дна, ні привету,
До копійки розтринькалась,
Канула у лету.

А тут, бач, тобі двадцятка,
Коли в очах темно.
Рука сама знає схрони,
Звісно потаємно.
Аж руці приємно.
Така здатність формувалась
Не один день в кума.
Бо як світло вимикають,
Так про гроші й дума:
От якби знайти скарбище,
Як вчистить з країни
Аж туди, де сонце красне
І помірні ціни.
Аж, де люд не обирають
Слуги не хороші,
Аж, де струм не вимикають,
Щоб шукати гроші!

СУСІДСЬКІ КУРИ

В Одарки кури розвелись,
Як Золота Орда –
Немає дня, щоб не греблись.
Сусідові біда.
Як тільки випустить курей
Одарка з курника,
Вони просочуються до
Сусідського садка.
Сусід художник-модерніст,
Любитель імпресьйон...

Уже пропив своїх мазюк
У гривнях на мільйон.
Полотна пише він багном
І глиною в жовтку.
І добуває матеріал
Якраз у тім садку.
Вже скільки раз попереджав
Одарку індивід,
Що кури зло, і портять сад,
І матеріал, і вид!
Одарка баба без балди,
Без творчого мазка,
Все обіцяє не пускати
Курей, а випуска.
І був кінець, коли митець
Урвав терпець у край,
Він хлібом приманив курей
Й закрит на час в сарай.
І показово (шик модерн)
Сусідку покарав:
Курей не різав і не вкрав,
А шиї обпатрав.
Позаздрили б і Генріх Мун,
І Сальвадор Далі –
Арт-сюр пейзаж, а кури в нім
Що страуси малі.
Цей страусиний ермітаж
Сусідці не сховать.
Весь лувр збирається з села –
Дивитись й реготать.

Не напускайте на митців
Ні порчі, ні курей,
Бо жити помста буде їх
У пам'яті людей.

ВАКЦИНОВАНИЙ

Заставили Петровича
Вколотись вакциною, –
Умовляли, що це меді,
Як малу дитину.

Ти не бійся, що опісля
Руки й ноги скорчить,
Всі коляться й вже нічого
Іншого не хочуть.

Ти як всі? Чи індивідуум
В бур'янцях знайшовся?
І Петрович сумнівався,
Здався й уколівся.

Ну, вколівся, то й вколівся,
Жди повторну дозу...
Та вакцина прищепила
Ще й метаморфозу.

Антитілом засмітілись
В голові канали
І Петрович став вбачати
Як і що брехали.

Бо відкрилися йому
Нові постулати:

Ніхто не був на Місяці!
Римський папа – мати!

Земля пласка, а не кругла,
Народилась з гниди...
Гітлер живе по ці пори
В джунглях Антарктиди;

Бісектриса не пряма,
Корінь не квадратний.
І Петрович в кілька раз
Став неадекватний.

Став моторний, креативний,
Уперто завзятий.
Якраз дозрів, щоб доноси
Куди слід писати:

– Пише вам доброжелатель,
Слава Україні!
Знаю, що й героям слава,
Ще й слава вакцині!

Хоч вакцина не домашня,
А із-за кордону,
Як і борщ вона вже наша
Замість самогону.

І вживається зручненько
Вже не через склянку,
Через кров аж у печінку,
А не у горлянку.

Є й побічні, як від пива –
Нирки у розносі...
А бува, як від перцівки,
Ковиряє в носі.
І не дивно, до вакцини
Є тяга звикання.
Хочеться вколотись ще раз
З вечора до рання.
Другу дозу уколотись
Якось не дїждуся.
Самогон – такий же меді!
Ним і уколюся!

ТАЛАНТ ВІД БОГА

Виступає гола дівка
У програмі "Нова зірка".
Згідно навченого "па"
В позі йоги виступа.
Соромливо тягне "ля"
Й свою йогу затуля.
Режисер досвідчено
Нарікає дівчині,
Хрипле хекає: – Іще
Скручуйся відвертіше!
"Ля" до "до" не наліпляй
Йогу й ноги не стуляй.
Вір, що тільки йога –
Твій талант від Бога!

ЦІКАВО, ХТО

Патріоти тільки й дбають
Ворогам на зло...
Можуть землю профукати
За блискуче скло.
Можуть вигнати корову,
А змію пригріть.
Можуть кораблі продати
Й тазіка купить.
Можуть зрити всі дороги,
Транспорт зупинить,
А опісля у лікарні
Вірус підхопить...
Можуть школу розгатити,
Щоб латати хлів.
Й дивуватись: хто ж дебілів
Стільки наплодив?

ОУМУАМУА*

Не плачте селяни
Про те, що живете –
Ще молитесь Богу,
Ще сієте, жнете.

У ваших руках
Виростають банани
Не вам, а для тих,
Хто тепер не селяни.

Не лийте сльозу
Про загублені літа,
Ще кришка селу
У гробу не прибита;

Ще падають роси,
Ще плодиться совка,
Ще ціни ростуть
І здівається Вовка.

Ще трактором можна
Застряти на полі;
Ще можна зрубати
На дрова тополі;

Ще можна дорізати
На м'ясо корову
І знову зрубати
Тополю на дрова.

*Оумуамуа - міжзоряний об'єкт

Не треба сумного
У свято співати...
Поки ще прелюдія.
Ждемо кантати:
Десь в небесах
Оумуамуа чеше –
Такий собі крейсер;
Нам NASA не бреше.
На крейсері тому
Із льоду і пару,
Як тища від Вовки,
Летить чорна хмара.
Коли в землю влупить
Та хмара з метану,
Тоді вже трендець
І селянам настане.
Коли це ще буде
І NASA не знає.
То ж плакатись годі,
Село процвітає!
Собі не наврочте
Пекельної смути
Порівняно з тим,
Що іще може бути.

ВІРТУАЛЬНИЙ ІНТЕЛЕКТ

У життя ввійшли айфони,
Соцмережі й Інтернет,
За людьми почав ганятись
Віртуальний інтелект.

То ухватить за калошню
І залишить без штанів,
То нагавкає доноси
На реальних пацанів.

Взагалі цей штучний гуру
Як собака з-під тишка –
Наче є він, а не видно
Віртуального божка.

То від нього всі нападять
Навалились на народ:
Криза, вірус, антитіло...
А ще звізно Кью-Ар код*.

Знаємо уже Штрих-коди
І PIN-коди, навіть ПУК...
Ну а цей: як хреноковрик,
Як в клітинки какав жук.

Та уже без цього кода
І людина наче зляк –

*.QR code

Хреноковрика не маєш,
Знач Розносиш вірусняк.

От що робить віртуальний
Інтелект межі людьми:
Ділить на людину світла
І людину із птьми...

Щось смішне хотів писати
Про вакцину, про своє,
Та зациквився на кодах;
Інтелект, бач, не дає.

ПРО ПАВУКА

Павук загинув у воді.
Не виліз із відра слизького.
Він активіст і альпініст,
Влодар місця кутового.

Регалій було в павука:
І волонтер, ловець комарний.
Хрести на спині, на боках,
На черевці тату вульгарне.

Він мав до гибелі очей
Щоб бачить, що хто в світі значить.
Та з-за величного себе
Відра з водою не побачив.

ЗМІСТ

До Кізіма дорога	3
Кізімові коралі	4
Поради Петровича 2	6
Поради Петровича 3	7
Щастя є скрізь	8
Блуд	10
Цирк і гроші	16
Чия земля	20
Памфлет на кобзі	20
Пачпорт	22
Сватання в громаді	24
Три батюшки	291
Фейсбук і коза	30
Шлейф	32
Геосон	33
Сіль життя	35
Медалька	37
Лист до друга в Германію	40
Невмируща партія	42
Веселий староста	43

Мангал Кізима	45
На атомному рівні	47
Пошта не наївна	48
А начальство близька	50
Пін-код	51
Красуня і вареники	52
Космічні плани	60
Три бажання	61
Як змінюються значення	63
Дівка-страждальниця	64
Спостереження хвиль	65
Новорічний Гаррі	67
Весело – невесело	69
Сфера послуг	71
Поетична телепоротація	73
Вічна лампа Василя	76
Кордон	79
Вумник	81
Що хотіло око	83

Апокаліпсис	84
Чумацткий шлях	86
Питаннячко	87
Прості речі	88
Баяндраси Козлоуста	89
Коротеньке про право	90
Старість не радість	91
Карантин – вікно можливосте	92
Мольфари не сплять	93
Нова могутність	94
Я – зомбі	95
Астронавігатори	96
Орендарі	97
Миттєве і вічне	98
Подарунок дружині	98
Німа рибалка	99
Аргументи	104
Приємно встати на світанку	104
Нанофіга	105
Спіраль канабісу	105
З роду нема переводу	108

Строга бомажка	109
Чого не хватає в бур'янцях	110
Дивина	110
Горобчики епічні	112
На Семена ми на морі	113
Моралі пияцтва	117
Випускник	118
Порося перед виборами	118
Квитанція	120
Концепція	120
Звіт	121
Для здоров'я	122
Сон гульті	123
Дурний спить – дурне сниться	124
Ювілей у брата	127
Степанова кобила	128
Копиця	129
Жюля і Каля	130
Як в Європі	135
Дожились	136
Бізнесова таємниця	136
Вічний сонячний годинник	138

Біс у ребрі	140
Наука про чорта	141
Клоун скоро забухає	142
Паралельна прірва	143
В базарний день	144
Всі чекають перемін	146
Ситуація	147
Про закриття каналів	148
Вимкніть лампочку	149
Про поезію в часі	150
Порада Божа	152
Що таке весь світ	153
Причина	154
Всьому свій час	155
Шукач скарбів	157
Сусідські кури	158
Вакцінований	160
Талант від Бога	162
Оумуаума	163
Цікаво, хто	164
Про павука	165
Віртуальний інтелект	166